Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

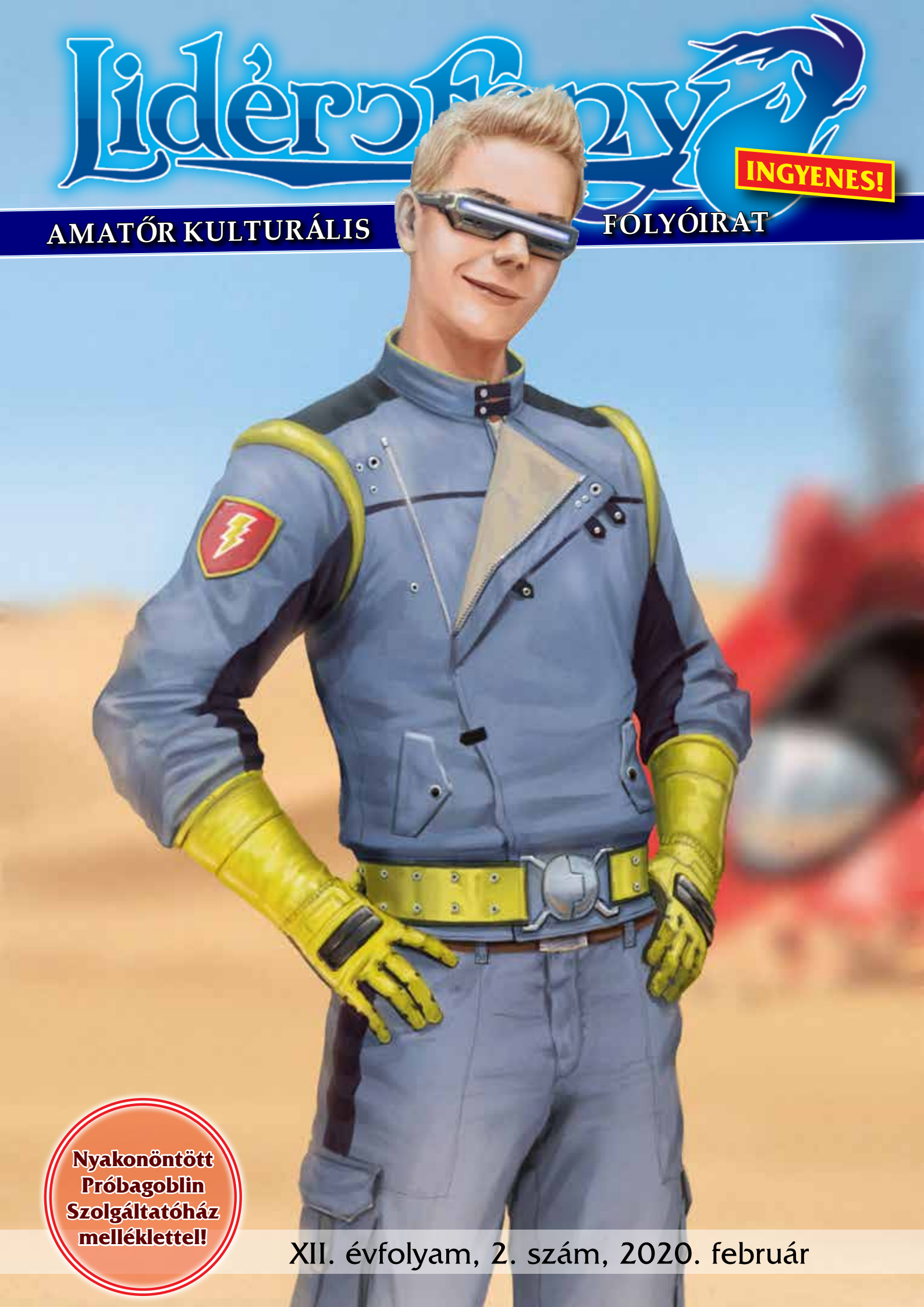

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XII. évfolyam, 2. szám, 2020. február

Prokopii Osipov / Hokunin

Quest

Swordsman

The Last Line

Nexus

Necron lord and commissar

Lizards

frostbite

INFO BOX

PROKOPII OSIPOV / HOKUNIN
– FREELANCE 2D ILLUSTRATOR, 3D MODELLER, TEXTURER

Orosz 2D digitális művész, illusztrátor, akinek nagy örömet szerez sci-fi és fantasy világok megalkotása.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: https://www.artstation.com/hokunin
https://www.deviantart.com/hokunin
Facebook: https://www.facebook.com/hokunin

Szerkesztői köszöntő

Lassan véget ér a tél – már ha lehet azt mondani, hogy egyáltalán volt –, a természet újra zöldbe borul, és hamarosan virágok színes kavalkádja mosolyog majd ránk, feledtetve a szürke, borongós hétköznapokat. És, bár a fenyegetés folyamatos – hol emiatt, hol amiatt –, azért reméljük, (még) nem ront ránk az apokalipszis. Azért talán érdemes felkészülni, hátha egyszer csak úgy gondolják a simagöröngyösi zombik, hogy körülnéznek máshol is, mert már látták az összes helyi nevezetességet, és minden arra járót megkóstoltak. Szóval elő azokkal a kiegyenesített kaszákkal, a szöges palánkokkal, meg a pálinkás palackokkal – hisz a megfelelő hangulatban még szórakoztató is lehet a zombivadászat! :)

Az is pozitívum, hogy megjelent az új AKF. Ez szinte kész csodának számít ahhoz képest, mint amilyen február áll a szerkesztőség mögött. (Kicsit bekavart pár dolog a világuralmi terveinkbe így év elején, és el kellett kicsit beszélgessünk keleti felebarátainkkal. ;)) Már-már úgy volt, hogy összevonjuk a márciusival, de végül csak megoldottuk, hogy ne maradjon ki ez a hónap sem – még ha pár napot késtünk is a megjelenéssel.

Kellemesen vidám első és könnyed hátsó borítónk most egy külföldi grafikus digitális archívumából érkezett hozzánk. A Hokunin néven alkotó orosz(országi) művész képei rendkívül akciódúsak és minden apró részletig jól kidolgozottak. Fantasztikus világokat teremt, látványuk elsőre megragadja a néző tekintetét. Érdemes a galériáit is felkeresni a további, remekbe szabott képeiért.

Folytatódik a régi, de irodalmi téren ma is aktív Lidércfényesek bemutatása. Most Bódai-Soós Judit**on** (judittin) volt a sor, akivel a mai mesék, gyermekversek és ifjúsági irodalom világába teszünk egy kis kirándulást.

Ezzel kapcsolatban talán itt illendő megjegyezni, hogy nemrégiben elhunyt a gyermekkorunk meghatározó meséit, mesehőseit megalkotó Csukás István. Süsü a sárkány, Mirr-Murr a macska, A nagy ho-ho-ho-horgász és Főkukaca, A legkisebb ugrifüles, valamint Pom Pom a szőrpamacs, és még számos kedves figura és tanulságos történet emlékeztet majd rá generációkat.

Időről-időre visszatérő Brekking Nyúsz rovatunkban most két pályázatot teszünk közzé, valamint egy régi kedves ismerősünk, Mickey Long újonnan megjelent e-book-ját ajánljuk. Csak „gőzzétek" elolvasni! :)

Ezt követően belevetheti magát a kedves olvasó a novellákba, majd versekbe. Vagy amilyen sorrendben tetszik. Most több rövidebb és két hosszabb alkotást hoztunk el nektek virtuális polcunkról, és a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház könyvtárszobájából is sikerült egy újabb, ezúttal hosszabb novellát megkaparintani. Chynewa novellájában a szerkesztőség tagjaival való hasonlóság természetesen csak a véletlen műve. Egyáltalán nem mi ihlettük az ott ábrázolt karaktereket, azokhoz sem fizikai, sem szellemi téren még csak nem is hasonlítunk. ;)

Mindenesetre jó szórakozást kívánunk!

Tartalomjegyzék

Interjú

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…"

Bódai-Soós Judit / juditti 4

Brekking Nyúsz

Pályázati kiírások 7

A jó, a rossz és a csavaros (e-könyv) . . . 7

Novellák

SzaGe - **Engedj el kérlek** 8

csabi6669 - **A kis nyírfa története** 8

Norton - **Modern idők** 8

kosakati - **Koncertfelvétel** 9

Anonymus R. Chynewa - **Tóparti ház** . . . 13

David_M_Pearl - **Éhes vagy, barátom?** . . 20

Jávorszky András - **Az ajándék** 21

Kapitány - **Pista bácsi találkozása a vajákkal** 21

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Tallódi Julianna - **Hajni bugátlépcsőzik**. . 22

Versek

Banderas - **Tánc** 26

edwardhooper - **Gyorsulás** 26

Tordai Gábor - **Mi vagyok?** 26

csabi6669 - **A holtak útján...** 26

Csillangó - **A hajnal halála** 26

jocker - **Téli hideg... jégbe, hóba...** 27

Tordai Gábor - **Napok romjain** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XII. évf. 1. szám, 2020. január
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Prokopii Osipov „S" című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Prokopii Osipov Pathogen című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…”

Bódai-Soós Judit / juditti

A Lidércfény Online kulturális magazin 2003 végi indulása óta eltelt pár év. Durván számolva 16. Ennyi idő alatt szinte felnőtt egy új generáció, az akkori fiatal, tizenéves alkotóink felnőtté váltak, a huszonévesek anyukák, apukák lettek. Ezen interjúsorozatunkban azokat az őslidércfényeseket kerestük meg, akik nem adták fel az írást, sőt, a hosszú évek alatt, sok viszontagságon keresztül kitartottak, és mára komoly sikereket értek el. E havi interjúalanyunk Bódai-Soós Judit, azaz juditti, aki annak idején matematikai oktatóverseivel nyújtott érdekes színfoltot, mostanában pedig gyermekmeséket ír, illetve gyermek- és felnőtt kifestőket készít. Megkeresésünk felfogható akár születésnapi ajándék gyanánt is. :) Az interjú egyes kérdéseinek előzőekkel való hasonlósága nem a véletlen műve! ;)

– Kedves Judit! Ahogyan azt szoktuk, kezdjük most is az elején. Mikor kezdtél írni, mi motivált, hogy ezzel foglalkozz? Mit szólt ehhez a családod, támogatott-e valaki ezen törekvésedben?

– Az irodalom iránti rajongásom gyaníthatóan a születésemmel kezdődött, vagy még valamelyik előző életemben. Még nem tudtam írni, amikor az első verseimet megkomponáltam. Azt gondolom, hogy a verselés dallama, ritmikája, játékossága foghatott meg. Tizenegy-két éves koromig csak verseket írtam, aztán egy mesejátékot és egy levélregényt. Középiskolás koromban a versek mellett a rövid próza dominált, és már egyetemista voltam, amikor visszakanyarodtam a mesékhez.

Volt egy távoli nagybátyám, ritkán találkoztunk, de akkor mindig verses kötetet kaptam tőle. Neki köszönhetően olvastam Babitsot hat-hét évesen. Ő maga leginkább ima-féle vallásos verseket írt. Vele jól megértettük egymást, csak ritkán találkoztunk és hamar távozott az élők világából.

A szüleim kicsi koromban büszkék voltak rá, hogy milyen ügyesen verselek, aztán már jobban örültek volna annak, ha a felhők közül leszállok a valóság talajára, és valami hasznos munkát végzek a firkálás helyett. Emiatt szégyelltem is ezt a kis gyerekes „perverziómat”, és sokáig nem mutattam meg senkinek, hogy miket alkotok.

– Milyen zsánerekben írtál / írsz? Vannak-e példaképeid, kedvenceid, miket szoktál, szeretsz olvasni?

– Verselésben a klasszikus irányzatot kedvelem, a posztmoderntől viszolygok. És azt gondolom, hogy a meséimnél is jellemzően a népmesei vonal domborodik ki. Szeretem humorral fűszerezni az írásaimat, és/vagy némi misztikummal, valamint nagyon fontos számomra, hogy legyen mélysége, értelme, üzenete annak, amit papírra vetek.

Egy nagy kedvenc nincs, sok van sokféle műfajból. Például Douglas Adams humorát nagyon csípem, mellette Babits borongós költészetét, Vajda János lángoló líráját, és Janus Pannonius csipkelődő epigrammáit. Joules Verne történeteit sose növöm ki, ahogyan Rowling Potter-sorozatát se. Wass Albert fantasztikus mesélőkéje a padlóra küld. Mindig azt érzem, hogy úgy kéne írni, ahogyan ő, másként talán nem is érdemes. Nemere István munkássága lenyűgöz, szeretnék annyi értéket alkotni, mint ő. Kedvelem Gogol írásait, de örömmel forgatom a romantikus irodalom nagyjainak írásait is. Sci-fi műfajban szinte mindenevő vagyok, krimiben viszont csak Agatha Christie. A meseírók közül Michal Ende és Wass Albert nálam az irányadó, illetve még Mark Twaint sorolnám ide. De klasszikus lányregényeken nőttem fel, azokat is szeretem a mai napig – csak hogy Szabó Magdát ki ne feledjem valahogy (és neki pont nem csak a lányregényeit szeretem, hanem kb. mindent, amit írt valaha). :)

– Emlékszel-e, hogyan találtál a Lidércfényre?

– Erre sajnos nem emlékszem, de jó régen volt, az biztos.

– Miért döntöttél úgy annak idején, hogy nálunk publikálsz? Találtál-e akkoriban számodra megfelelő más megjelenési lehetőséget?

– Vevők voltatok a stílusomra, írásaimra. Akkoriban kezdtem kinyílni a világ előtt és megmutatni, hogy van egy írói oldalam is. Keresgéltem a helyet, a lehetőséget, ahol olvasóközönségre találok.

Szerencsére az interneten keresztül több jó lehetőség is adódott a publikálásra, és belevetettem magam az irodalmi pályázatok világába, amiből aztán sok sikert, elismerést szerezhettem.

– Hogyan emlékszel vissza azokra az időkre? Adott-e neked valamit az, hogy meg tudtál jelenni online felületen, a Lidércfényen? Milyen volt a közösség?

– Nagyon jó csapat volt. Lelkes és humoros. Nyitott, befogadó. Jó fantáziával és tele ötletekkel. Nekem lendületet adott és önbizalmat. :)

– Ha jól rémlik, kezdetben a matematikát oktató verseiddel tűntél ki a többiek közül. A végzettséged is matematika tanárnő. Bevált ez a módszer a diákoknál?

– Nem sokat tanítottam azóta. Magántanítványokon teszteltem a matema-poetikát, nekik tetszett, de ettől még nem ment jobban a matek.

Viszont az egyik ilyen versem (Az oszthatóság szabályai) bekerült egy ötödikes matematika tankönyvbe. Remélhetőleg a nebulók örömére. :)

– Volt-e befolyással a későbbi megjelenéseidre a nálunk történt publikáció?

– Szerintem nem volt.

– Viszonylag hamar elhagytad a pulpitust, és szülővárosodból a fővárosba költöztél, ahol a szociális szférában találtad meg a helyed. Meddig tartott ez az időszak?

– Nagyjából 4-5 évet töltöttem a szociális szférában. Nehéz volt, szép volt, tanulságos és irodalmi szempontból is inspiráló volt.

– Első önálló köteted 2009-ben jelent meg, Visszafelé szaladó fák címmel, ami egy ifjúsági regény, és Nemere István írt hozzá ajánlót. Én 2010-ben olvastam, és a mai napig tudok belőle részleteket felidézni – no, nem szó szerint, de a jelenetek megvannak. Szerintem egy kedves, aranyos, ám kissé keserédes történet, könnyed stílusban megírva. Mondanál erről pár szót, hogyan született, és milyen visszhangja volt?

– A regény főhőse egy tizenkét éves kislány, akinek váratlanul meghal az édesapja, és ezáltal nagyon sok minden megváltozik az életében. Falura kell költöznie a fővárosból, és idegen közegbe beilleszkedni a szülei nélkül. Saját életemből merítettem a regény alapjait. Az én édesapám is tizenkét éves koromban halt meg. Illetve a főszereplőt a saját szülőfalumba repítettem el az egykori osztálytársaimból és pereputtyomból mintázott közegbe.

Két célom volt a regénnyel. Az egyik, segíteni a gyászmunkát, segíteni a korán elveszített szülő után maradt fájdalom feldolgozását. A másik pedig az volt, hogy bemutassam azokat a kulturális és emberi értékeket, amik a nyolcvanas években még nagyon erősen éltek a falumban.

Az első könyvbemutatón Szecsődy Péter író azt mondta, hogy szép mese, de ilyen nincs, nem volt a valóságban, pláne nem a kommunizmus idején. Nemere Istvánnal közösen győzködtük, hogy de bizony, pont ilyen volt. Ezt erősítették meg a falubeliek is, amikor elolvasták a náluk játszódó regényt. És örömmel nosztalgiáztak fölötte. Sokan magukra is ismertek benne.

– Mint azt a bevezetőben említettem, mostanában gyermekmeséket írsz. Ez tudatos döntés volt, vagy csak így alakult?

– Inkább csak így alakult. Elég széles spektrumon indultam az irodalom világában, az egészen kicsiknek szóló mondókáktól kezdve a sci-fin át a horrorig sok műfajt próbáltam. A mesék, gyermekversek bizonyultak leginkább kelendőnek, ezekre kapok megrendeléseket, de közben írok egy romantikus regényt is, és minden egyebet, ami éppen megnyer magának rövidebb-hosszabb időre.

Amúgy nem panaszkodom, mert nagyon kedvelem az ifjúsági irodalmat… is. :)

– Azt írod, jelenleg szabadúszó tollforgató, valamint 2011 óta az Élő Magyar Líra Csarnokának vezető szerkesztője vagy. Mondanál ezekről pár szót?

– A szociális szférában eltöltött évek után visszatértem a matekoktatáshoz magántanárként. Ez egészen addig működött, amíg a kisfiam meg nem született. Ő lefoglalta azt az időt, amit a diákokkal töltöttem korábban. Így maradt a végén csak az írás, amit lehet akkor is művelni, amikor a csemete alszik.

Több lapnak írok megrendelésre meséket, verseket. Vannak alkalmi kérések, és vannak állandó munkák. Ezen kívül egyedi névverseket írok (rövid akrostichonokat), melyeket különböző ajándéktárgyakra applikálva egyedi ajándékokat készíthet a megrendelő. Illetve egyedi, személyre formált meséket is írok, amikből csodaszép kis mesekönyvek kerekednek.

Az Élő Magyar Líra Csarnokát 2011-ben indítottuk néhány kortárs költővel közösen. Célunk a kortárs irodalomban jelenleg kissé elnyomva élő klasszikus líra felkarolása, ápolása, terjesztése a posztmodern kánonnal szemben.

– A Dörmögő Dömötör állandó szerzője lettél 2015-ben. Ez ma is így van még? Hogy alakult ez ki?

– Igen, még mindig rendszeresen írok a DD-nek. Valamikor, talán tíz évvel ezelőtt kaptam egy levelet az akkori főszerkesztőtől, amiben engedélyt kért az egyik interneten szereplő mesém közléséhez. Később aztán megjelent náluk egy másik írásom is, majd szünet következett.

2014-ben aztán én jelentkeztem a jelenlegi főszerkesztőnél, aki nagyon nyitottan és örömmel fogadott, azóta minden számban benne vagyok. Az alap Dörmi mesét 2015. elején vettem át Cser Gábortól, azóta én vagyok a két főszereplő bocs szellemi anyukája. A verseket, meséket pedig Haui József csodás rajzai illusztrálják, ami külön büszkeséggel tölt el.

Nagyon szerettem a Dörmögő Dömötört gyermekkoromban, mindig megvettem, mindig olvastam, és arról álmodoztam, hogy egyszer talán majd az én egyik írásom is belekerülhet. Jó lenne, ha minden kívánságunk így teljesülne.

2016-ban önálló Dörmis mesekönyvem is megjelent, amit sorozatnak szántunk, a folytatás azóta is a kiadónál várja a pozitív szeleket.

– Amennyire én tapasztalom, írói körökben nem kap túl nagy figyelmet a filmművészet, főleg nem a sorozatok, pedig szinte biztosra veszem, hogy részben, vagy időnként ezen alkotások is hatással vannak az írókra. Veled ez hogyan van?

– Nagyon régóta nem nézünk tévét. A kisfiam nézi alkalmanként az M2-n a meséket, illetve négyévente az olimpiai közvetítéseket szoktuk figyelemmel kísérni. Szóval, ilyen téren elég tájékozatlan vagyok. A sorozatokat sosem kedveltem, mert függőséget okoznak. Nem szerettem, hogy azért kell remegni, hogy le ne maradjak a következő epizódról. Persze, tudom, hogy azóta nagyot fordult a világ, nézhetném a neten keresztül bármikor, és nem maradnék le semmiről, de ez rögzült belém.

Ha filmet néznék, és valahogy időt is tudok rá szakítani, akkor a világhálón keresek valami hangulatomnak megfelelőt.

Természetesen a filmek is hatással vannak az írókra, mint ahogy minden, amit látunk, hallunk, átélünk. Konkrétumokat azonban nem tudnék mondani. Szándékosan biztosan nem vettem át semmit semelyik filmből.

Az viszont most eszembe jutott, hogy amikor az első valóságshow megjelent hazánkban (kb. akkor intettem búcsút a tévének), akkor írtam egy pszicho-sci-fi regényt, ami egy galaktikus valóságshow-ról szól. Egyszer talán majd előkeresem, és kikalapálom, hogy kiadható legyen…

– Bár az írók között nem kifejezetten szokás erről beszélni, de mégis úgy tapasztalom, hogy sokaknál igen nagy szerepe van a zenének. Te szoktál-e zenét hallgatni, akár írás közben, és ha igen, miféléket?

– Nagyon szeretem a zenét, a jó zenét, aminek dallama van, ami megborzongat. A stílus elég változatos, de inkább retró, mint modern, és persze a klasszikus.

A költészetben eleve ott van a zeneiség. A gyermekversekben szerintem kötelező elem a dallam, hiszen a gyermeket először az fogja meg. Mondja, mondja a kicsi a ritmus után úgy, hogy sokszor nem is érti, hogy mit mond. A saját verseimet mindig dobolva ellenőrzöm.

Írás közben nagyon ritkán hallgatok zenét, csendben, elmerülten írok, ilyenkor megszűnik a külvilág számomra. Ha véletlenül szól valamilyen zene, azt se hallom. Mondjuk, ha valaki beszél hozzám, azt se hallom meg. :)

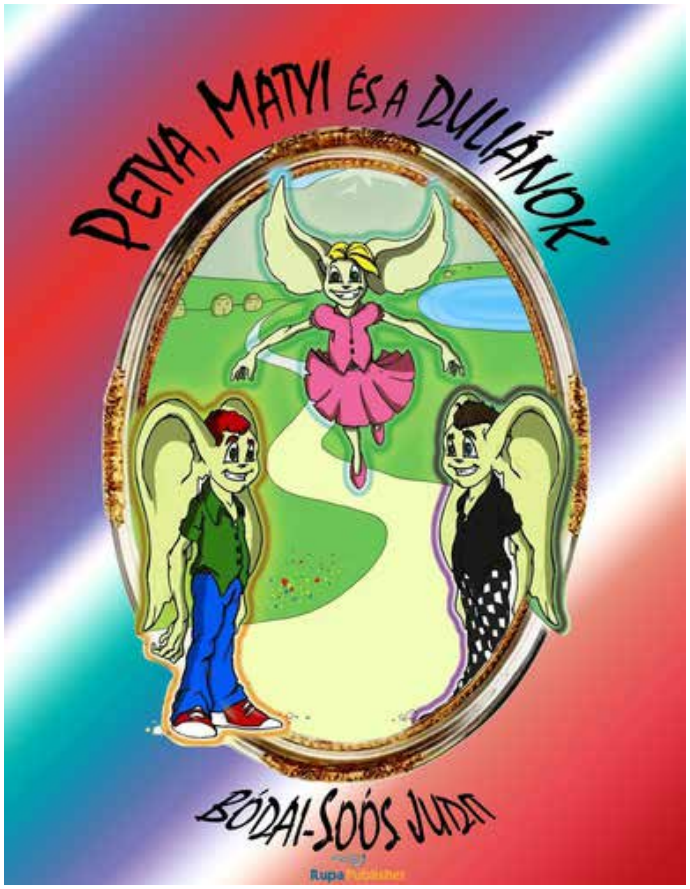

– Manapság mennyire vagy benne a hazai irodalmi életben? Gondolok itt találkozókra, előadásokra, könyvbemutatókra, könyvvásárokra, könyvhetekre.

– Szívesen megyek, ha hívnak. Iskolákban tartok rendhagyó irodalomórákat, ha sikerül megszervezni valahol, akkor örömmel megyek író-olvasó találkozókra, könyvbemutatókra, és persze kint csücsülök a könyvhéten és dedikálok.

Lehetnék aktívabb is, kereshetném a lehetőségeket, de erre valahogy nincs energiám. Ha a lehetőség rám talál, szívesen élek vele. Jó érzés találkozni az olvasóimmal, illetve azokkal, akik talán éppen a személyes kontakt után válnak írásaim kedvelőivé.

– Hogyan tovább? Mik a rövid- és hosszútávú terveid az irodalmi élet rögös labirintusában?

– Egy gyermekverses kötetnek és három mesekönyvemnek keresek jelenleg kiadót, ezek készen vannak. Az egyik egy mesekönyv-sorozat nyitó darabja. Jó lenne, ha sok-sok folytatást írhatnék hozzá.

Ezeken kívül most egyszerre négy könyvön dolgozom kisebb-nagyobb lendülettel, de még kettő másik könyv vázlata is megvan.

Édesanyám most nyolcvan éves. Ő a romantikus irodalom nagy rajongója. Neki ígértem egy romantikus regényt, aminek nagyjából a harmadánál járok, ezt feltétlenül szeretném még az idén befejezni. A többi ifjúsági irodalom, az ifjúság pedig örök, úgyhogy valamikor majd azokkal is elkészülök. :)

– A szerkesztőség nevében köszönöm, hogy kötélnek álltál, és interjúsorozatunkban téged is bemutathattunk! Ezúton is további sikeres irodalmi munkát kívánok!

– Köszönöm. :)

Juditti könyvei megrendelhetőek a weboldaláról:
http://www.juditti.hu

Pályázati kiírások

„AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM" – ALKOTÓI PÁLYÁZAT

Az online Liget folyóirat „AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM" címmel hirdet alkotói pályázatot.

A hívó kifejezéshez bárhogyan kapcsolódó, bármilyen formában és hangnemben alkotott, irodalmi igénnyel készült műveket (vers, novella, esszé) várunk, amelyek tetszés szerint élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása). A terjedelmet nem szabjuk meg, de javasoljuk, hogy a pályázók előzetesen tájékozódjanak a folyóiratban megjelenő írások jellegéről.

Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, hogy még publikálatlan művekkel pályázzanak. A korábbi online megjelenést is publikációnak tekintjük.

A műveket a szerkesztőség email- vagy postacímén várjuk:

- palyazat[kukac]ligetmuhely.com
- LIGET | 1122 Budapest, Kissvábhegyi út 4.

Kérjük, a pályázatban adják meg e-mail címüket. Elektronikus küldés esetén a szövegeket Word file formátumban csatolják a kísérőlevélhez.

A beérkező műveket folyamatosan olvassuk, minden pályázónak elektronikus úton válaszolunk.

A szerkesztőség által kiválasztott művek megjelennek az online Liget folyóiratban.

A sikeres pályázók szerzői honoráriumot és további publikálási lehetőséget kapnak.

Beküldési határidő: **2020. március 9.**

További információ: Horgas Judit
palyazat[kukac]ligetmuhely.com

Forrás: https://ligetmuhely.com/liget/az-ejjel-hazafele-mentem-alkotoi-palyazat/

A vihar gyermekei – Az áradás gyermekei – cli-fi pályázatok

Pályázati feltételek:

Beküldési határidő: **2020. augusztus 31. éjfél.**

Beküldési cím: **palyazat kukac articity pont com** és **klimanovella kukac gmail pont com** – kérjük mindkét címre elküldeni. (az email fejlécében kérjük feltüntetni – A klímanovella-pályázat + jelige)

Egy szerző egy-egy pályamunkát küldhet be a két pályázatra doc vagy docx formátumban (sorkizárt, 11-es vagy 12-es betűméret, Arial betűtípus)

- A terjedelem 10.000 és 40.000 karakter közé essen (szóköz nélkül)
- A pályázat jeligés – a pályamunka fejlécében csak a jelige, a mű címe és a karakterszám legyen megadva. Az email tartalmazza az író nevét és a jeligét – a bírálóbizottság csak a jeligés műveket látja majd, így a profi és amatőr alkotók is hasonló eséllyel indulnak. A korábbi, A hőség gyermekei pályázaton indult és kötetbe került szerzők természetesen újra pályázhatnak. Az első pályázaton indulók erre e két új pályázatra választszanak új jeligét.
- Az antológiába kerülő szerzők díjazása 10.000 forint. A későbbiekben angol megjelenést is tervezünk.
- A pályázó a sikeres pályázat esetén szerződésben átadja novellának magyar és angol megjelenési jogait (nyomtatott, e-book, vagy bármilyen médiumon). Minden egyes nyertesnek szerződést küldünk ezen feltételekről.
- A pályázaton a szerző csak saját szellemi tulajdonaként jegyzett művel indulhat (a novella nem érinthet más kiadó által megjelentetett franchise részeként értelmezhető történetet). A pályázó a részvétellel kinyilatkoztatja, hogy a novella a saját szellemi terméke, ennek kérdésessége esetén a felelősség a szerzőt terheli.
- A pályázati munka interneten, nyomatott formában vagy esteleg más médiumon (pl. hangoskönyv) korábban nem látott világot, az antológiában lesz az első megjelenése.
- A sok szerkesztési munkát adó művek már az első rostán kiesnek. A bírálóbizottság csak a kellően megszerkesztett műveket kapja kézhez.
- A határidőn túl érkezett műveket nem áll módunkban elfogadni (javításokat se a korábban beérkezett anyagokhoz).

Articity Kiadó és Média

A jó, a rossz és a csavaros (e-könyv)

Mit tehet az ember, ha valamelyik madárcsicsergős reggel arra ébred, hogy párbajoznia kell egy Heckler & Kosch gyártmányú gőzbanditával? Ráadásul az elmúlt hét teljesen kiesett az emlékezetéből? Egy csavaros világban senki sincs biztonságban.

Mickey Long gőzcsavaros regényét az Underground Kiadó online boltjából lehet megvásárolni:
https://undergroundbolt.hu/termek/a-jo-a-rossz-es-a-csavaros-e-konyv

SzaGe

Engedj el kérlek

Leszaladtam este a kis közértbe, mert megéheztem. Benyitottam, de nem volt egy árva lélek sem. Ez merőben szokatlan jelenség, főleg az esti órákban. A pénztárnál se állt senki, pedig csíptem a csinos eladónőt. Randizhattam volna vele, de lekéstem, mert bátortalan voltam. Talán legközelebb jobban ráfekszek a dologra.

Egyszerű, gyors vacsorára vágytam. Kivettem egy csomag virslit a hűtőből, és a kasszához léptem. Percekig ácsorogtam. Szerettem volna már fizetni. Hátrafordultam a bejárat felé. Láttam egy idős asszonyt fekete ruhában a bolt üvegfala mögött. Engem nézett mereven. Összezavarodtam, majd kitettem egy ezrest a pénztárgép mellé. Elindultam kifelé az üzletből ügyelve arra, hogy véletlenül se akadjon össze a tekintetünk.

Előkészültem a vacsorához. Négy virslit főztem meg, és mustárt tettem hozzá friss kenyérrel. Megterítettem az asztalon egy nagy pohár ásványvízzel megtoldva. Az este további részében csendben falatozgattam. Közben azon gondolkodtam, hogy miből készíthetik a virslit. Lehet, jobb nem tudni az ilyet. Még a végén fintorogva kellene elfogyasztanom, mert attól még megenném. Meg én. Bármit is tesznek bele, nem fog zavarni, mert finom.

Miután az utolsó falatot is lenyeltem, összeszedtem a mosogatnivalót. Ám a konyhába érve ismét megláttam a fekete ruhás asszonyt. Ott állt a mosogatószekrény előtt. Kiesett a kezemből a tányér és az evőeszköz. Hangosan csörömpöltek a földre érve. Karikás szemeivel, szomorkás arcvonásaival kereste a tekintetemet. De nem foglalkoztam vele. Sarkon fordultam és kimentem a közeli parkba sétálni: megszellőztetni a fejemet, hátha kitisztul.

A park jó lehetőség arra, hogy az ember relaxáljon. Az egyik kedvenc padomra ültem le, amit nemrégen újítottak fel. Kicserélték az ülő részét és a háttámláját. Mindezt élénkpirosra festették. Pöpec! Még nem firkálta tele senki. Ideális alkalmatosság a nyugalomhoz. A park teljesen kihalt. Egyedül ültem a közepén, viszont nem érdekelt a dolog. Az embernek szüksége van magányra, ha betelik az a bizonyos pohár – az én poharam már régóta betelt. Felnéztem a feketeségbe. Próbáltam a fák lombjai között átnézni, hátha meglátom a csillagokat. Nem jártam sikerrel. Túlságosan sűrű a tölgyfa lombkoronája, ami alatt üldögéltem. Visszabiccentettem a fejemet. Ekkor megláttam a szembe lévő padon az öregasszonyt. Nem akar elengedni. Most mitévő legyek? Egyetlen hely jutott az eszembe, ahová érdemes továbbállnom.

A templom ajtaja mindig nyitva volt. Bármikor bemehettem imádkozni, ha éppen úgy akartam. Ahogyan most is. Mindig van mit megbánni. Az élet tele van kísértéssel, és ez a legjobb hely megbeszélni a dolgokat. „Isten meghallgat" – legalábbis ezt mondogatta az atya. Elérkezettnek láttam az időt egy fohászra. Hangosan mondtam ki a gondolataimat, mivel itt is egyedül voltam. Legalább nem zavart senkit se a párbeszédem a Mindenhatóval. Csak a gyertyák pislákoltak az ablakokban némi fényt vetve a padsorok közé. De nem fejezhettem be. Megérintette valaki a vállamat, miközben imára kulcsolt kézzel térdeltem a szószék előtt. Az idős asszony ide is követett. Végre összeszedtem a bátorságomat, hogy szembenézzek vele. Ekkor megszólalt:

– Nem akarom, hogy elmenj, fiam! Itt hagytál engem a gyászban. Mindenhol téged látlak. A boltban, a konyhában, a parkban… és most itt. Tudom, hogy nem maradhatsz. Két hete temettünk el… de maradj még, kisfiam! Annyira szeretlek!

– Édesanyám, engedj el, kérlek!

csabi6669

A kis nyírfa története

Az erdő közepén egy kis nyírfa állt. Fiatal, zsenge, zöld levelei voltak. De a kis nyírfának nem tetszettek a zöld levelei. Valami különlegeset szeretett volna.

Egy nap így susogott a szélben:

– Semmit sem szeretnék jobban, mint arany leveleket!

Amint a kívánság elhangzott, a nyírfa zöld levelei egyszeriben változni kezdtek. Amikor a nap első sugarai kisütöttek, a kis nyírfa úgy ragyogott, mint a színarany.

Egy túrázó ámulva érintette meg az arany leveleket. Azután néhányat letépett és eltette a zsebébe.

– Ez szemtelenség – mondta bosszúsan a kis nyírfa, de semmit sem tehetett.

Később egyre több és több ember érkezett mindenfelől, csodájára jártak a kis nyírfának. Mindenki akart legalább egyet az arany levelekből.

– Miért is akartam arany leveleket? – kesergett szomorúan a kis nyírfa és nagyon boldogtalanul érezte magát. Ám az arra süvítő szél meghallotta panaszát, és gyengéden ide-oda rázogatta. Az arany levelek mind a földre hulltak, és egyszeriben összeszáradtak. Így a kis nyírfa ágai csupaszon maradtak. De már nem bánkódott emiatt.

A tavasz első napján, amint a napsugár ismét előbújt, a zöld levelek újra megjelentek a csupasz ágakon. És már nem bánta, hogy újra zöld levelek díszítették őt.

Norton

Modern idők

„Haiku-novella"

Ilonának több millióval tartozott a volt férje, János, ám a makacs férfi sehogy sem akarta megadni az adósságát. A nő megunva az évekig tartó, hasztalan pereskedést, megkérte egy ruhásszekrény méretű ukrán ismerősét, hogy segítsen az ügyében. Szergej meglátogatta Jánost, aki már másnap megadta a pénzt, sőt még virágot is vett a nőnek.

– Remélem, azért nem bántottad Jánost? – kérdezte Ilona aggódó hangon az ukrán férfitől. – Elvégre nem az őskorban vagyunk, hogy bunkósbottal szerezzünk érvényt a jogainknak!

– Ugyan már, Ilona, hova gondolsz? – sértődött meg Szergej. – Manapság már baseballütőt használunk.

kosakati

Koncertfelvétel

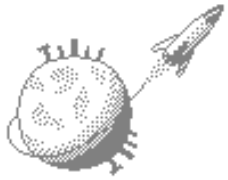

„Kedves Nagyi!

Remélem, levelem jó egészségben talál. Azt ígérted a múltkor, hogy eljössz a születésnapomra, és akkor nálunk töltesz néhány napot. A születésnapom még messze van, de mégis arra kérlek, utazz ide most! Tudod, úgy érzem, valami nincs rendben nálunk. Nem vagyok biztos a dolgomban, ezért is kérem a segítséged. Apához és anyához nem fordulhatok ezzel a problémával, mert éppen velük van valami, amit én nem értek. Ide a Te rámenős egyéniséged és tekintélyed kell! Te talán ki tudod szedni belőlük, hogy mi történt, hogy mi van velük.

Gyere mielőbb!

Sokszor csókol unokád: Lili.

U.i. Ne áruld el, hogy én hívtalak, csak gyere és találj ki valamit!"

Margaret már másnap reggel vonatra ült. Hajtotta a kíváncsiság és az aggodalom.

Lili korábban eljött az iskolából, sietett a vasútállomásra Margaret elé. Már alig várta, hogy alaposan kipanaszkodhassa magát. Nem sokáig kellett várakoznia a pályaudvaron, hamarosan feltűnt a tömegben Margaret ismerős alakja. Visszafogott, szerény eleganciával öltözött, kissé őszülő, hatvan körüli asszony, vidám kis kalappal a fején, kedves mosollyal az arcán. Elébe szaladó unokája kezébe nyomta az egyik csomagját, és máris a lényegre tért.

– Szóval holdkóros mind a kettő?

– Igen. És mindig leráznak, ha megpróbálok kérdezni valamit. Apa egész nap a munkája után jár, ha végre hazakeveredik, csak bekap valamit, aztán bezárkózik a szobájába. Reggelig ki sem nagyon jön.

– És anyád?

– Még rosszabb. Órákat tölt a fürdőszobában, ha végre kijön, akkor zenét hallgat, vagy alszik. Mostanában rengeteget alszik.

– Laura korábban sohasem aludt nappal – csodálkozott Margaret.

– De mostanában igen.

– Nem beteg?

– Nem tudom, nekem nem mondanak semmit. Apa egyik orvos barátja elég gyakran jár hozzánk, de belőle sem lehet kihúzni semmit.

– Mióta tart ez?

– Nem is tudom pontosan, talán egy hónapja.

– Már egy egész hónapja?

– Igen. Először apa kezdett furcsán viselkedni. Minden nap bezárkózott a szobájába, teljesen kisajátította a videót, a számítógépet és a telefont. Eleinte napokig nagyon izgatott volt, nyüzsgött, valamivel nagyon el volt foglalva. Aztán, amikor anya is elkezdett furcsán viselkedni, apa hirtelen olyan komoly lett, csendes, sőt komor. Akkor már nem voltak közös vacsorák, beszélgetések sem. Akkor kezdett egyre gyakrabban idejárni Bob bácsi, az orvos…

– Na, majd én beszélek Bobbal!

– Próbáld meg, Nagyi! – kérlelte Lili. – Én úgy félek…

– Mitől félsz?

– Nem is tudom. Azt sem tudom, minek jár ide olyan gyakran Bob bácsi, anya betegsége miatt, vagy szerelmes anyába. Talán anyuék el akarnak válni, csak nem tudják, hogyan mondják el nekem? Apa és anya már legalább két hete egy szót sem szólnak egymáshoz. Előtte legalább veszekedtek. Az még valamivel jobb volt.

– Miért veszekedtek?

– Apa egyik este hazajött és éhes volt. Mielőtt bezárkózott volna a szobájába a videóval és a telefonnal, vacsorázni szeretett volna. Anya viszont aznap nem főzött semmit, sőt a hűtő is üres volt, be sem vásárolt. Nagy kiabálást csaptak, de az a csetepaté még mindig jobb volt, mint ez a nagy némaság.

– Nyugodj meg, Lili, megpróbálom kideríteni, hogy mi a helyzet. Velem talán szóba állnak…

Lili kicsit megnyugodott nagyanyja szavaitól.

– Nagyikám! Itt a kulcsom, te csak menj egyenesen haza, hátha tudsz beszélni velük, amíg én nem vagyok ott, én még gyorsan bevásárolok. Otthon találkozunk.

Lili tehát elment bevásárolni. Az utóbbi egy hónap alatt már egész jól belejött a háztartásba. Mióta anyja nem törődik semmivel, Lilire maradt a bevásárlás, a főzés, a mosás, a takarítás, szóval minden. Hamar kitapasztalta, hogy az üzletekben mikor mit érdemes vásárolni. Esténként már egész ehető dolgokat hozott össze. Nagyon bántotta, hogy a szülei szinte észre sem vették erőfeszítéseit, igyekezetét nem nagyon értékelték, szó nélkül elfogadták. Abban reménykedett, hogy nagyanyja most legalább egy időre felmenti a házi-robot alól, sőt talán már ma este lesz valami igazi rendes vacsora.

Margaret körülnézett a házban.

Hát, elég nagy a rendetlenség – gondolta. – Persze nem is csoda. Szegény kis Lili még csak tizenkét éves. Hogyan is bírná rendben tartani ezt a nagy házat egyedül? Ez Laura feladata lenne. Jaj, Laura! Laura! Mindig olyan ügyes háziasszony voltál. Mi történhetett veled? Talán valóban beteg lettél?

Margaret felment az emeletre.

Belépett Laura szobájába. Halk zene szólt… valami klasszikus. Laura az ágyán feküdt és aludt.

Margaret alig ismert rá.

Nem csak a viselkedése furcsa, külsőleg is megváltozott – tűnődött. – Az arcvonásai nem, de azon kívül minden. A bőre sima és hibátlan, nem látszanak rajta az állandóan elvakart szúnyogcsípések nyomai, a szeplők is eltűntek az orra mellől. A szempillái is mintha hosszabbak lennének… De láthatólag nincs rajta műszempilla. És a haja… Hosszú és nagyon dús. A színe a régi, szép, gesztenyebarna, de mitől lett ilyen dús és sűrű? Nem is egészen olyan, mint a normális emberi haj, inkább olyan, mint valami prém…

Margaret közelebb hajolt, és ahogy jobban megnézte, látta, hogy rövid, pihés szálak vannak a hosszú hajszálak között.

Laura ébredezett… Lassan kinyitotta a szemét.

Margaret önkéntelenül lépett egyet hátra.

Laura szemei különös, zöldes-barnás fényben ragyogtak. Azelőtt teljesen átlagos barna szemei voltak, most valósággal égetett a tekintete. Mégis volt a nézésében valami álmodozó, mintha máshová nézne. Margaretnek úgy tűnt, Laura nem is nézi, nem is látja azt, ami közvetlenül körülötte van… Alvajáró…

Margaret csak nézte, nézte… Sokára szólalt meg.

– Laura!

Laura zavartan ránézett.

– Margaret… Hogy vagy? – mondta lassan, gondosan formálva minden szót.

Lassú, álmos mozdulatokkal felkelt az ágyból, belebújt a papucsába, és választ sem várva kérdésére kivonult a fürdőszobába.

Margaret döbbenten vette észre, hogy Laura jóval magasabb és nyúlánkabb, mint amilyen volt. Amíg az ágyon feküdt, ez nem tűnt fel, de amint felállt, szembetűnő lett.

Harmincöt éves korban lehet még nőni? – hitetlenkedett Margaret. – Két hónap alatt, mióta nem láttam, legalább tíz centi… Vagy én vagyok szenilis?

Margaret kíváncsian körülnézett menye szobájában. Nem volt szokása más holmijában kotorászni, de nem tudta visszafogni kíváncsiságát. Kicsit csalódott volt, de részben meg is nyugodott, mivel nem talált semmi olyat, ami megmagyarázná Laura furcsaságát. Se ital, se drogok, se gyógyszerek, se szokatlan könyvek, képek. Nem is tudta pontosan, mit is kellene keresnie, de semmi olyant nem talált, ami furcsa lett volna.

Egy darabig várt, hátha Laura visszajön, és beszélgethet vele. De Laura csak nem jött ki a fürdőszobából. Elunta a várakozást, és átment Paul szobájába. Kopogott, aztán benyitott. A szoba tele volt fotókkal. Az asztalon halomban álltak a fényképek, a falak is tele voltak aggatva, sőt még a sötétítőfüggönyre is fel volt gombostűzve néhány. Az összes képen ugyanaz a két arc szerepelt különböző méretű nagyításokban; egy férfi és egy nő, egy nagyon jóképű férfi és egy gyönyörű nő.

Margaret azt még megértette volna, hogy egy férfi telerakja a szobáját egy szép nő képeivel, de itt a férfiről is legalább ugyanannyi kép volt.

– Ez is dilis! – sóhajtotta, és elindult a konyha felé.

A vacsora elég kurtán-furcsán zajlott le. Margaret egy kicsit meg is sértődött, hogy nem méltányolták kellőképpen szakácsművészetének remekeit. Lili ugyan örült a finom levesnek, a töltött csirkének, a meggyes piskótának, de a többiek…

Laura lejött ugyan vacsorázni, de mintha azt sem tudta volna, hogy mit eszik. Hamar végzett az evéssel, és szó nélkül visszament a szobájába. Paul elég későn jött haza, befordult a konyhába, szórakozottan beleevett ebbe-abba, és mire Margaret rendesen megterített volna neki is, már indult is a szobájába.

– Paul, édes fiam! Ne siess úgy! Beszélni szeretnék veled!

– Ne most, anya! Jól utaztál? – De a választ már meg sem várta.

Margaret és Lili kissé lehangoltan üldögéltek a konyhában.

– Nagyi, ez egy igazán finom vacsi volt – mondta Lili.

– Én beleadtam mindent, de a szemük sem rebbent. Azt sem igazán vették észre, hogy itt vagyok.

Csengettek.

Bob érkezett meg. Kicsit felengedett a hangulat, végre valaki megdicsérte nagyi süteményét. Pár percnyi udvarias csevegés után Margaret rátért a lényegre.

– Mondd csak, Bob, mi folyik itt?

– Nem tudom, mire gondolsz – próbált meg Bob kitérni a válasz elől.

Lili vette a lapot, tanulnivalójára hivatkozva gyorsan elbúcsúzott, és felment az emeletre. Pontosabban hangosan feldübörgött a lépcsőn, aztán mezítláb visszaosont, és fülét az ebédlő ajtajára tapasztotta.

– Bob! Kölyökkorod óta ismerlek! Te engem nem tudsz becsapni. Nagyon is jól tudod, mire vagyok kíváncsi.

– Margaret! Nem tudok erről olyan könnyedén beszélni. Nem könnyű valamit elmondani, amit magam sem értek egészen.

– Még kíváncsibbá tettél. Jobb, ha belekezdesz, amíg ki nem teregeted a kártyákat, úgysem hagylak békén.

– Nem is tudom, hol kezdjem. Olyan zűrös az egész.

– Kezd, ahol akarod, csak mondj már valamit! Kezdjük talán azzal, hogy mi van Paullal? Mitől ilyen zavart, hajszolt, szórakozott, kedvetlen, és mi az a rengeteg fotó a szobájában ugyanarról a két arcról?

– Jártál a szobájában?

– Igen. Bevallom. Sőt, Laura szobájában is körülnéztem, de nem lettem semmivel sem okosabb. Csak kérdések merültek fel bennem, de válaszokra nem leltem. Paul és Laura szóba sem álltak velem, azt is alig vették észre, hogy egyáltalán itt vagyok. Nincs más hátra, téged kell, hogy kifaggassalak. Lili szerint mostanában gyakran jársz ide.

– Igen, mint tudod, orvos vagyok, és…

– Ezt úgy érted, hogy orvosi problémáról van szó?

– Részben. De nem is ez a dolog lényege…

– Hát, akkor mi?

– Na, jó! Megpróbálom elmondani. Tehát láttad Paul szobájában azt a rengeteg fotót ugyanarról a két emberről.

– Igen. Különböző méretű nagyítások.

– Nos, Paul szerint az a két ember nem „ember".

– Nem ember?

– Az egész azzal a koncertfelvétellel kezdődött. Hat kamerával dolgoztak a hangversenyteremben. Paulnak jutott az a feladat, hogy pásztázza a közönséget, keressen hírességeket, érdekes arcokat. Talán te is láttad ezt a közvetítést a tv-ben. Még az ősz elején volt.

– Lehet… A holdra szállás jubileumára rendezett koncertre gondolsz?

– Igen, arra.

– Nagyon szép koncert volt. Hatásos volt, ahogy kezdték. ...Ahogy kivetítették a háttérbe az űrhajóról felvett hold-panorámát, és a nagy csendben elhangzott az a bizonyos híres mondat; „Kis lépés ez egy embernek, nagy lépés az emberiségnek…" Aztán megszólalt a zene.

– A zeneszó közben a közönséget mutatták, volt ott két különleges arc. Emlékszel rájuk, vagy neked nem is tűntek fel.

– Nem. Én a zenére figyeltem.

– Paulnak viszont rájuk ragadt a kamerája.

– Rájuk ragadt?

– Egyre gyakrabban visszatért hozzájuk pásztázás közben, aztán egyszerűen rájuk ragadt. A koncert második felében egyfolytában őket mutatta. Ezért is volt a második részben olyan kevés közönségkép bevágva. A rendező és a vágó jól le is marták ezért Pault. De Paul oda se figyelt, futott a ruhatárhoz, hátha ott még eléri a különös párt.

– Mi olyan különös rajtuk? Egy gyönyörű nő és egy jóképű férfi egy elegáns koncerten. Mi ebben a különös?

– Azt mondtad, láttad a fotókat.

– Igen, de nem láttam rajtuk semmi különöset. Ők voltak a koncerten, ugye?

– Igen. De ne hidd azt, hogy nem különösek! Elég különösek. Azok a fotók, ha jól megnézed, őket, főleg a nagyításokat. Nézd, csak, nálam is van egy ilyen fotó.

– Most, hogy jobban megnézem, valóban nem hétköznapi arcok, valahogy túl tökéletesek…

– Nézd a szemüket! Olyan különös a tekintetük. Az egész arcuk, az egész alakjuk olyan hosszúkás, keskeny, több mint karcsú. A hajuk természetellenesen dús, olyan, mint egy fantasztikus paróka. És nézd a bal csuklójukat! Látod rajta azt a fehér pántot? Más nagyításokon még jobban látszik, hogy nincs rajta semmilyen kapocs, vagy csat. A mozgólépeken azt is lehet látni, hogy ennek a fehér pántnak néha egy-egy pontja színesen felvillan.

– A hajuk! Laurának is hasonló a haja. Talán nem ennyire dús.

– Igen. Még nem ennyire dús. Néhány napja még egészen vékony szálú haja volt. Ha így megy tovább, hamarosan neki is

olyan prémszerű frizurája lesz, mint a fényképen látható nőnek. De erről később! Egyelőre maradjunk Paulnál! Paul lemásolta kazettára és hazahozta a koncerten készített anyagát. Készített egy halom különböző nagyítást néhány kockáról. A szobájába zárkózva azóta is minden nap ezt a felvételt tanulmányozza. Aggódom érte, hogy ebbe beledilizik. Rögeszméjévé vált, hogy ezek ketten nem emberek. A koncert után napokig izgatottan rohangált és telefonált fűhöz-fához. Ki akarta nyomozni, hogy ki volt ez a két „ember" a koncerten. Boldog-boldogtalannak az orra alá lobogtatta a fotókat, mindenhol érdeklődött. Semmire sem jutott, mindenkinek ismeretlen volt ez a két arc. Az egész felhajtásnak csak az lett az eredménye, hogy egyre többen nézték hülyének. Miután még az „UFO"-os klubok és folyóiratok sem vették komolyan, dühében az összes fotót lehordta a kertbe, és elégette.

– De most is tele van a szobája ezekkel a fotókkal.

– Igen, ugyanis történt valami váratlan.

– Laurával?

– Igen. Paul dúlva-fúlva, lehülyézve az egész világot végre lemondott a rögeszméje hajszolásáról. Talán nem is tért volna vissza erre a témára. Aztán Laura miatt újra elővette a koncertről készült felvételét, újra elkészítette a nagyításokat. Nemrég gyógyszert kért tőlem Laura számára. Téli vitaminhiányra, esetleg vérszegénységre gondoltam a Paul által elmondottak alapján. Látatlanba mégsem akartam gyógyszert adni, ezért feljöttem, hogy megnézzem a beteget. Egyszerűbb lett volna a rendelőmben megvizsgálni Laurát, de ő nem volt hajlandó eljönni. Látszólag nem volt semmi baja. A vérnyomása, a kondíciója, stb. láthatólag rendben volt, vettem tőle vért, a mintát elvittem a laborba. Nem találtam semmit… vitaminokat írtam neki. Egy hét múlva Paul újra megkeresett. Panaszkodott, hogy Laura feledékeny, szótlan és mindig álmos. Azt mondta, egész nap csak lézeng. Feljöttem újra.

Laura elég rosszul nézett ki. A szemei majd leragadtak, és panaszkodott, hogy fáj az összes foga. Nem tudtuk rábeszélni, hogy elmenjen a fogorvoshoz. Nemsokára kiderült, hogy neki volt igaza, valóban semmi szüksége nem volt fogorvosra. Három nap alatt fájdalommentesen kipotyogott magától az összes foga. Fogatlanul nem volt hajlandó mutatkozni. Három napra bezárkózott a szobájába. Valószínűleg csak akkor jött elő, amikor nem volt itthon senki.

Mikor három nap múlva újra láthattuk, teljesen egészséges, szabályos fogak sorakoztak a szájában. Nem akartunk hinni a szemünknek. Először arra gondoltunk, műfogsort csináltatott valami drága és gyors orvosnál. De kiderült, a fogai valódiak. Mikor jobban megnéztük, láttuk, hogy apró szabálytalanságok vannak egyik-másik fog alakjában, színében, és a hátsó fogak némelyike még csak félig bújt ki. Egyértelmű, hogy ilyen fogsort nem készít senki. Azon az estén vidám volt, fecsegő, de egyre csak a fogorvosok feleslegességéről beszélt, kérdéseinkre nem válaszolt. Olyan volt, mint aki egy kicsit be van csípve. Másnap aztán megint komor volt, és álmos. Akkor már naponta feljártam ide. Paulnak nyugtatókat adtam, Laurának pedig serkentőket. Nem túl sok eredménnyel. Paul továbbra is ideges volt, Laura pedig álmos.

Egyik nap véletlenül rányitottam a fürdőszobában. Nem zárta kulcsra, ahogy szokta, én pedig benyitottam. Laura a zuhany alatt állt, a víz csobogása miatt nem vett észre azonnal. Nagy bőrdarabokat húzgált le éppen a karjáról. Nyáron, ha leég az ember a napon, hámlik a bőre, ez rendben is volna, de nem ilyen nagy darabokban jön le… és egyébként most tél van. Felém fordult, gyorsan berántotta a zuhanyfüggönyt. Felkaptam egy kádon kívül leesett bőrdarabot, és elnézést kérve kisiettem. A bőrdarabot megvizsgáltam a laborban. Normális, egészséges bőr volt. Vajon miért jött le? Pont azt a bőrdarabot vittem el, amin rajta volt egy gyerekkori baleset nyoma, egy elég csúnya heg. Másnap megnéztem Laura karját, hát nyoma sem volt rajta a régi forradásnak. A bőre teljesen egyenletes, és hibátlan lett. Néhány napja a szemüvegét is félretette, azt mondja, felesleges, nincs rá szüksége.

– Tényleg, tegnap szemüveg nélkül jött le vacsorázni. Most, hogy mondod, talán azért is találtam olyan szokatlannak az arcát, a tekintetét.

– Nem csak a szemüveg miatt. Megváltozott a szeme is. Azelőtt barna volt és meleg. Most zöldes árnyalata van, és néha villog, mint egy macska…

– Ahogy elnézem ezt a fotót – forgatta Margaret a kezében a képet –, annak ellenére, hogy a hajszín, a szemszín nem egyezik, Laura valahogy mégis mintha hasonlítana erre a két idegenre…

– Az idegenek mindketten szőkék, kék szeműek. Laura haja kicsit bronzos, barna, szeme zöldes-barna, a bőre is sötétebb tónusú. Mégis szembetűnő a hasonlóság. És ez a hasonlóság napról-napra nagyobb és szembetűnőbb.

– Csak az arckifejezésük más. Az idegenek arca nyugalmat sugároz, önbizalmat, és talán egy csepp szomorúságot is, Laura arca pedig olyan riadt, elgondolkodó…

– Van még egy eltérés, a fehér pánt a csuklójukon. Paul, amikor ráébredt erre a fokozódó hasonlatosságra, megrémült. Azt hiszem, attól fél, hogy Laura azokhoz az idegenekhez tartozik valamiképpen. Megint belevetette magát a nyomozásba. Ezzel tölti minden idejét, és közben aggódva és gyanakodva figyeli Laurát.

– Hát, ez elég ijesztő, de neked mi a véleményed erről az egészről?

– Nem tudom, nem tudom… Utánanéztem, ahol csak lehetett, de a szakirodalomban, és a kollegáim tapasztalatai között sem találtam még hasonlót sem. Csak kíváncsian figyelek, mást nem tehetek… Figyelem Laura változásait, a változások utáni eufóriáit, próbálom nyugtatni Pault, vezetem a feljegyzéseimet, és utálom, hogy ilyen tehetetlen vagyok, úgy is, mint orvos, úgy is, mint barát.

A lépcső felől léptek hallatszottak.

Lili későn vette észre, mivel a hallgatózásra fordította minden figyelmét. Mire felkapta a fejét, Paul már ott állt a háta mögött.

– Apa… én csak… – hebegte.

– Lili! Ne beszélj mellé! Nagyon jól látom, hogy éppen hallgatózol.

– Én csak egy pohár vízért…

– Na, ne!

– Jó, lebuktam. Bob bácsi mindent elmondott nagyinak. Végighallottam. Apa, ez mind igaz?

– Igen.

Paul átölelte Lilit.

– Apu, én úgy félek… Mi lesz ebből?

– Nem tudom, kislányom, bárcsak tudnám…

– Apu, mi lesz, ha anyu már egészen olyan lesz, mint az idegenek?

– Te láttad azokat a képeket?

– Igen. Ne haragudj, de a videó-felvételt is végignéztem.

– Talán jobb is, hogy tudsz mindent. El akartam neked mondani, de nem tudtam, hogyan kezdjek bele.

Margaret az emeletre tartott.

Csendes, nyugodt délelőtt ígérkezett; Lili iskolába ment, Paul valahol dolgozik, vagy nyomoz. Úgy gondolta, ez a megfelelő alkalom, hogy beszélgessen Laurával. Amikor felért a lépcsőn, látta, hogy Paul dolgozószobájának ajtaja nyitva van. Benézett. A szoba közepén Laura állt, kezében egy fotó, arcán különös mosoly.

– Laura! Laura! – próbálta Margaret felhívni magára a figyelmet, de Laura nem vett tudomást a jelenlétéről.

Margaret még álldogált egy darabig, aztán belátta, hogy a beszélgetés reménytelen. Kicsit sértődötten visszament a konyhába, és belemerült a gondolataiba, meg az ebédfőzésbe.

Nem sokkal később megszólalt a zene, Vivaldi Négy évszakából a Tavasz …Margaret egyik kedvence.

Biztosan Laura tette fel ezt a lemezt, ő is mindig szerette Vivaldit… Az ízlése úgy látszik, nem változott meg – gondolta Margaret.

A zene felerősödött, hangos lett, a meseszép melódia betöltötte az egész házat.

Laura lejött az emeletről, belépett a konyhába. Lassan körülnézett, de úgy, mint aki még sohasem látott konyhát belülről. Leült, kezébe vett egy poharat. Nézte, forgatta. A pohár hirtelen cikkant egyet, és ezer darabra tört. Laura tágra nyílt szemmel nézte. Elengedte az éles cserepeket, és azok csengve-bongva szóródtak szét a kövezeten. Az üvegtörmelékre vércseppek hullottak. Laura egy ideig érdeklődve nézegette, aztán egy lassú, tétova mozdulattal hátrasimította a haját. Margaret elképedve látta, hogy az előbb még vérző tenyér ép és sértetlen.

A lemez lejárt, a zene elhallgatott.

Laura felkapta a fejét a hirtelen támadt csendre, néhány pillanatig tétovázott, aztán felment az emeletre.

Margaret úgy érezte, most azonnal innia kell valami erőset. Elgondolkodva kortyolgatta a konyakot, amikor újra felhangzott a zene. Most még az előbbinél is hangosabb volt. Vivaldi helyett most egy filmzene szólalt meg: „A paradicsom meghódítása" … ez ugyan nem klasszikus, de nagyon szép…

Margaret felment az emeletre.

Laurát a bömbölő rádió mellett találta. A zeneszám éppen véget ért. Laura dühösen rácsapott a rádióra. Csend lett, csak Laura halk szipogása hallatszott. Könnyek folytak végig az arcán, miközben idegesen turkált a kazetták között. Végre megtalálta, amit keresett. Betette a kazettát a magnóba, és újra megszólalt a „Paradicsom meghódítása", ha lehet, még az előbbinél is nagyobb hangerővel.

Margaret dobhártyájának ez már sok volt. Már majdnem a fölszinten volt, amikor meghallotta Laura énekét. Laura teli torokból énekelt, de valami furcsa, idegen nyelven. Margaret legalábbis nem tudott rájönni, milyen nyelv lehet ez. Nem hasonlított semmire, amit ismert, vagy legalább hallott volna. Már harmadszor ment a „paradicsom", Laura még mindig énekelt.

Margaret megpróbálta felhívni Pault, de nem sikerült… a tévénél megtalálni egy operatőrt reménytelen. Felhívta tehát Bobot, akinek idegesen és kapkodva elmesélte, mi történt délelőtt.

– Bob, mit csináljak? Olyan ijesztő ez az egész…

– Először is nyugodj meg! Eddig is voltak furcsa vidámsági rohamai, általában akkor, amikor valamilyen változás befejeződött. A haja, a bőre, a szeme, a foga …most ez a furcsa sebgyógyulás. Ez viszont valami új! Vidámsági roham helyett sír és énekel… Azt hiszem, legjobb, ha átjövök.

De mire Bob átért a város másik végéből, csend volt a házban… Laura mélyen aludt.

Másnap reggel egy vadonatúj Laura jött le az emeletről.

Élénk volt és vidám. A többhetes álomkórt mintha elfújta volna a szél. Paul, Lili és Margaret nem győztek csodálkozni. Laura egész nap kedvesen és vidáman fecsegett össze-vissza mindenféléről. Sürgött, forgott a konyhában, príma vasárnapi ebédet készített. Mindenkit egyfolytában kínálgatott úgy, mint régen. Úgy viselkedett, mint régen, de mégsem volt egészen olyan... Margaret kicsit felbátorodott, és megpróbálta a beszélgetést a Laurán végbement változásokra terelni. Laura ügyesen, szellemesen és makacsul kitért a válaszok elől. Margaret feladta a faggatózást, és abban reménykedett, hogy most már minden rendben lesz.

– Laura már több mint egy hete rendbejött – mondta egy reggel Margaret a fiának. – Lassan minden rendbe rázódik ebben a házban. Azt hiszem, nyugodtan hazautazhatok.

– Maradj még egy kicsit, hiszen jövő héten lesz Lili születésnapja!

– Hát, nem bánom. Azt még megvárom, de utána elutazom. Laura rendbejött, elboldogultok nélkülem is.

– Én valahogy nem bízom ebben a hirtelen felébredésben. Figyelted? Most már egészen olyan, mint az a két ismeretlen. Az arcáról épp úgy sugárzik a nyugalom, az önbizalom és az az árnyalatnyi szomorúság. Már csak a fehér pánt hiányzik a csuklójáról.

– Én reggel láttam a csuklóján egy halványabb sávot… de azt mondta, nyáron karórában napozott, az látszik még mindig.

Ahogy egymásra néztek, félelmet láttak egymás szemében.

– Attól félek, indulásra kész! – mondták ki egyszerre azt, amitől mindketten tartottak.

És valóban eljött az indulás napja.

Paul már éjjel-nappal csak erre gondolt. Százféleképpen elképzelte, hogyan fog megtörténni. Elképzelte, ahogy érte jönnek. Százféle űrjárgány cikázott álmaiban, amibe Laura majd beszáll, vagy amibe berángatják. Maga előtt látta, ahogy mosolyogva búcsút int, vagy ahogy vonakodva engedelmeskedik azoknak, akik érte jönnek. És tudta, tudta, hogy azok ketten, hogy ők fogják elvinni.

Elképzelte, hogyan fogja kérni Laurát, hogy ne menjen el, elképzelte, hogy haragosan kiabálva fogja követelni, hogy maradjon, és azt is elképzelte, hogy hűvösen, sértődötten elengedi, és azt is, hogy sírva könyörög…

Képzeletben már minden variációt átélt, amikor a valóságban is megtörtént.

Egyszerűbb, gyorsabb, simább, de fájdalmasabb volt, mint ahogy várta.

Egy este Laura lejött az emeletről, és kiment a kertbe. Elment a konyhaajtóból épp a nappaliba bekukkantó Margaret mellett, elment a tv előtt ülő Lili mellett, és elment az éppen megérkező, kabátját a fogasra tevő Paul mellett. Elment mellettük úgy, mintha csak egy percre menne ki valamiért a teraszra. De nem állt meg a teraszon, tovább lépkedett a kert felé.

A kertben pedig ott állt a hajó.

A hajó, ami nem volt túl nagy, és mindenféle hang és fényjelenség nélkül érkezett. Nem volt saját fénye, csak a hold világította meg. Ajtaja kinyílt, és kilépett belőle az a fotókról már annyira jól ismert két alak. Átölelték Laurát, és mindhárman eltűntek a hajó belsejében. A következő pillanatban a különös jármű már nem volt sehol. Margaret, Paul, és Lili szinte kővé dermedve álltak a teraszon. Átölelték egymást, és nézték a hold ezüstös fényében fürdő, üres kertet.

Paul Lili haját simogatta, talán vigasztalásképpen, talán neki lett volna szüksége vigaszra. Ujjai a kislány hosszú hajszálai között rövid kis pihéket tapintottak ki…

Paul torkából előtört a most elszenvedett és a várható veszteség okozta fájdalom artikulálatlan üvöltése. Túlüvöltötte a kertváros összes kutyájának vonyítását.

A telihold pedig csak ragyogott.

Anonymus R. Chynewa

Tóparti ház

Mint egy lottónyeremény. Nem ez volt az első, még csak nem is a legnagyobb tiszteletdíjam életem során, de olyan váratlanul ért, mint egy... nos, mint egy lottónyeremény.

Ki gondolta volna, hogy a nagyváros árnyékos felében titokzatos, rejtőzködő lényekre bukkanó tinédzser története ekkora durranás lesz? Az ügynököm. Igen, ő valahogy ráérzett erre, és mikor elmeséltem neki legújabb ötletemet, ami a zuhany alatt lepett meg, sokkal jobban érdekelte, mint amennyire én hittem benne. Valójában már meg is bántam, hogy megemlítettem; sokkal nagyobb kedvem lett volna egy új Mammoth regény írásához. Bár az is igaz, hogy kezdtem kiégni a Mammoth-féle krimiből, és a legutóbbi regény végén majdnem megöltem az öreget... de végül mégse. Hagy éljen még pár évet; legalábbis a következő kötet végéig.

Aztán jött ez az ötlet a Rejtőzködőkről, amit valamilyen oknál fogva megemlítettem az ügynökömnek. Tamita pedig kapva kapott az ajánlaton. Nem bírok szabadulni a gondolattól, hogy neki is elege volt már Mammoth magánnyomozó kalandjaiból.

Egy könyv megírása hónapokig, de akár egy évig is eltarthat, attól függően, hogy mennyire vagyok benne a történetben, mennyire hagyom elterelni a figyelmemet, és még egy sor irreleváns tényezőtől. Ám ezt, a Rejtőzködőket négy hét alatt befejeztem. Az utómunkákat három nap alatt lezártam, és a következő nap el is sétáltam Tamitához.

A könyv pedig két hónap múlva bestseller lett.

Addigra én már szinte meg is feledkeztem róla; Mammoth kalandjai teljesen beszippantottak. Épp a síneken fekszik a metróalagútban, vérében a fugu gömbhal mérge, a tetrodotoxin, ami teljesen lebénította...

Nos, Tamita ekkor hívott. Maradjunk annyiban, hogy úgy meglepődtem, hogy szegény Mammoth azóta is a síneken henyél...

A tiszteletdíjam akkora összeg volt, hogy muszáj voltam megjutalmazni magam. Mindig is vágytam egy csendes kis kuckóra, ahová félrevonulhatok, ha jön az ihlet, vagy a „mostmártényleg muszájbefejeznieztafrancosfejezetet" érzés, ezért úgy döntöttem, veszek egy kis faházat, valami nyugodt, távoli helyen. Se mobil, se internet, se TV, se áram... na jó, azért ennyire ne őrüljünk meg, áram kell. Valami egyszerű kis generátor hátra a sufniba, benzinnel feltöltekezni, és máris minden okés!

Természetesen megpróbáltam titokban tartani a dolgot, Tamitát kértem meg, hogy intézze a papírmunkát. Nem akartam, hogy kiderüljön, hol lesz az a kis vityilló, ahol a híres krimiíró, Alex R. Chain megálmodja a következő bestsellerét. Reményeim szerint ez sikerült is. Mármint titokban tartani. De mit ér egy új ház, házavató nélkül? Nem gondolkoztam túl sokat a problémán, egy gyors konferenciahívás segítségével összetrombitáltam a „bandát". No nem kell valami kemény motoros társaságra gondolni, bár bizonyos értelemben több embert tettek jégre, mint amiről akár a Pokol Angyalai művésznéven futó bőrszerkós országúti nomádok is csak álmodni mernének.

Ott van például Jim Coner. Csendes, hangját ritkán felemelő, valahogy mindig kicsit betegesnek tűnő fickó. És valahogy mindig sikerült balesetnek álcáznia a merényleteit. Tizenhét alkalommal. Az ő főhőse Billard, az enyhén szociopata helyszínelő, aki hangokat hall a fejében, mely hangok segítik a nyomozásban... krípi.

Vagy Theo K. Warrant. Nagydarab, szakállas csóka, hivatalos eseményeken kívül szinte mindig katonai nadrágban feszít. Feltűnően vonzódik a II. világháború eseményeihez. Tizenegy alkalommal követett el szörnyű gyilkosságokat. Főhőse egy második világháborús veterán, aki azzal szerzett magának nevet, hogy kamasz korában elkötött egy Panzerkampfwagen tankot egy náci haditáborból, és tetemes veszteséget okozott vele nekik, míg ki nem lőtték. Ráadásul csodával határos módon sikerült is elmenekülnie.

Harris Ezolander. Bár súlyos betegségén épp csak, hogy túl van, ez egyáltalán nem látszik rajta. Masszív felépítésű, mint kedvenc Harley Davidsonja, amivel közlekedik. Közülünk ő hasonlít leginkább egy motoros bandatagra. Nyolc gyilkosság, ebből kettő a hatvanas években. Az ő híres (vagy inkább hírhedt) karaktere Krugan, a hippi sorozatgyilkos. Eleinte nem voltam benne biztos, nem értett-e félre valamit a krimi irodalommal kapcsolatban, aztán elolvastam egy könyvét. Aztán az összes többit.

És Lauri Milky. Apró termetű, mindig vidám tünemény. Talán ő lóg ki közülünk leginkább. A hölgy meseregényeket ír, leghíresebb szereplője a Tündérszemű Bozótmanó. Neki nem kell gyilkosságokat kitalálnia ahhoz, hogy bestsellereket alkosson.

Igen, ez a mi kis motoros bandánk.

Jimmel egészen fiatal korunk óta ismerjük egymást; mondhatnám, hogy egymást inspiráltuk. Egészséges versenyszellem alakult ki köztünk, ennek köszönhetően egyszerre jelentettük meg első regényeinket. Akkor is, és azóta is azon versenyzünk, hogy ki tudja megoldani a tökéletes gyilkosságot, és természetesen mindig megpróbáljuk megtorpedózni a másikét. Talán azzal sem árulok el túl nagy titkot, hogy a regényeinkben rendre visszaköszönnek e torpedók.

Theo teljesen más tészta. Egy farmon nevelkedett, fenn a hegyekben, de nem elégedett meg a sorssal, mit neki szántak. Még tizenévesen lelépett, és hosszú ideig favágóként dolgozott. Mellette levelezőn leérettségizett, majd tovább képezte magát. Egy hirtelen ötlettől vezérelve belekezdett a Hegyvidéki történetek című novellásköteteb, mely azon emberekkel való kapcsolatán alapult, kikkel favágóként ismerkedett meg. Mindenkinek volt egy érdekes története, és bár nemigen fűzött hozzá nagy reményeket, a könyv siker lett. A Wraithlight egyesület kulturális rendezvényén ismerkedtünk meg, pontosabban Jim kezdett el vele beszélgetni, és ő mutatott be aztán egymásnak minket. Nem gondoltam sokat róla; afféle egykönyves írónak tartottam.

Ehhez képest erősen meglepett, mikor öt hónappal később megmutatta a következő regénye kéziratát, mely egy történelmi témájú kriminek bizonyult, meglepően eredeti történetvezetéssel, sikerkönyv-szaggal. Rögtön megmutattam Tamitának, aki szintén jónak találta, és újabb pár hónappal később a Tigris Bosszúja nagyobb port kavart, mint a Hegyvidéki történetek. Azóta pedig folyamatosan jönnek az újabb bestsellerei.

Harrissal egy közös könyvbemutatón ismerkedtünk össze. Szintén a Wraithlight volt a kapcsolat; valami országos esemény apropóján tucatnyi „híresség" trombitáltak össze dedikálásra, előadásokra. Ő egy rövid szösszenettel lépett fel, afféle stand up komikusnak kiadva magát, a hatvanas évek rejtélyes bűneseteit elemezve. Egyedi humora rögtön felkeltette az érdeklődésemet, és hamarost őt is barátaim közé sorolhattam.

Lauri. Ha mi voltunk a téglák a barátságunkat jelképező falban, akkor ő volt a habarcs. Mindig mindenkihez volt egy kedves szava, ha véletlenül összezördültünk kamaszok módjára, és napokig-hetekig nem beszéltünk egymással, ő volt az, aki végül megbékéltetett minket. Igazából nem tudnám megmondani, mióta is ismerem; olyan, mintha mindig is itt lett volna. S mivel nem gyilkosságokban utazik, soha nem volt senkivel rivalizálási problémája. Még szerencse. Nem tudnék vele versengeni.

Ez a mi kis ötös fogatunk. Azt mondják, az írás magányos elfoglaltság; határozottan cáfolom. Egyrészt rendre összefutunk különböző rendezvényeken, de egymás dedikálásain is felbukkanunk. Néhány közös fotóért megőrülnek a rajongók. Meg aztán péntekenként ott a pókerest...

Aminek persze semmi köze nincs a pókerhez. Ugyan kipróbáltuk, de mindössze egy alkalommal. Valamiért nem éreztem

különösebb vágyat arra, hogy a szerencsémre bízzam a nálam lévő aprópénz sorsát. Theo ugyan megpróbálta elmagyarázni a szabályokat, meg beszélt a szerencsejáték-függőségről is, ami valóban szép motiváció lehet gyilkosságra, de egy ponton túl unalmassá vált. Még az sem keltette fel túlzottan az érdeklődésemet, hogy Theo saját bevallása szerint évekig pókerrel egészítette ki a jövedelmét. Lauri már az elején nemtetszését fejezte ki, így nem volt több alkalom. Persze a nevet megtartottuk, mintegy belső poénként, valójában azonban egészen mást csináltunk péntekente.

Volt a város szélén egy lőtér, Petey Pisztolydája. A házigazda Petey Green, aki a nevével ellentétben fekete volt. Amolyan igazi, Afrikából szalajtott bennszülöttnek vélhette volna bárki, ám ezt a szemébe senki nem merte mondani. Ennek oka nem kizárólag a félelmetes felkarátmérője volt, sokkal inkább a gatyája hátuljába betűrve hordott Desert Eagle Mark IX-es.

Harry vetette fel az ötletet egyik este, hogy a következő pókeresten lemehetnénk a lőtérre, ismerkedni a „lőporfüst szagával". Ha már elméletben olyan szakértői vagyunk a témának.

Petey-ről tudni kell, hogy legalább akkora rajongással viseltet a tűzfegyverek, mint a krimik iránt. Mint kiderült, szinte minden könyvemet megvette, ahogy Jim-ét, és a többiekét is, egyedül Lauri neve volt ismeretlen előtte. Legnagyobb sajnálatára azonban eddig egyetlen dedikálásra sem sikerült eljutnia.

Ennek ellenére, ahogy beléptünk a lőtér melletti épületbe, mely egyaránt volt iroda és szaküzlet, rögtön felismert minket. Rajtunk kívül épp nem volt bent senki, ha nem számoljuk a vékony srácot, aki valószínűleg egy mindenes alkalmazott lehetett, és Ted feliratú kezeslábast viselt. Petey úgy ugrott át a pult fölött, mintha ránk akarna rontani, és első ijedségemben riadtan körbenéztem, merre lehetne menekülni. Ám Petey kitörő örömmel állt elénk.

– Alex R. Chain? Jim Coner? Theo K. Warrant? Harris Ezolander? Az én kis pisztolydámban?!

Sorra megszorongatta mindannyiunk kezét, egyedül Lauri előtt torpant meg.

– És önben kit tisztelhetek?

Miután tájékoztattuk, hogy a hölgy meseíró, és miután ezt Lauri kijavította, miszerint fantasy regényíró, Petey megszorította az ő kezét is, mondván a krimiírók barátai az ő barátai is.

Hogy ilyen gyorsan barátok lettünk, az is gyorsan kiderült, a lőtér használata erősen pénzes, tagsági díj, lőtérkarbantartási díj, lőszerhasználat dobozonként... és persze ugyanilyen gyorsan kiderült az is, hogy mindettől hajlandó eltekinteni, amennyiben dedikáljuk neki az összes könyvünket. Merthogy mind a négyünk összes sikerkönyve ott sorakozott a pult mögötti lakrésznek kialakított raktárhelyiségben.

Próbaképp lőttünk párat, különféle pisztolyokat és puskákat próbálgatva, Petey pedig folyton ott sürgölődött körülöttünk. Új tár, új puska... és persze folyamatosan kérdezősködött, hogy most valami új regényen dolgozik-e valamelyikünk, amihez a maroklőfegyverek behatóbb ismerete szükségeltetik.

Az első este vége felé az is kiderült, hogy Petey „nem kispályás", hogy őt idézzem. Azt mondta, hogy ha megígéri valamelyikünk, hogy beleveszi a következő történetbe, akkor mutat néhány „forróbb" cuccot is. Gyorsan megígértem, hogy egy közepesen jelentős karaktert róla fogok mintázni, ugyanis a harmadik bestsellerem kedvéért alaposan beleástam magam bizonyos alvilági körök szlengjébe, így volt egy olyan érzésem, hogy a „forróbb" cucc valami közel illegális dolgot is jelenthet, amiből még akár profitálhatok is történeti szinten.

Túlszárnyalta a fantáziámat. Nem valami új lőszertípust mutatott, mint amire számítottam, ami esetleg átviszi a betonfalat, vagy mittudomén, egy katonai tankelhárító bigyót. Amit elővett a pult alól, mint a hentes a színhúst a kedvenc vevőjének, az egy igazi történelmi relikvia volt; egy hatcsövű, forgócsöves gépágyú.

– Na srácok, meg tudjátok-e mondani, mi ez?

Theo rögtön válaszolt, amin a legkevésbé sem lepődtem meg. Ha valaki, ő biztos be tud egy ilyen szépséget azonosítani.

– Ez egy, a Szovjetunióban kifejlesztett és gyártott, hatcsövű, 23 mm-es repülőgép-fedélzeti gépágyú, a GS–6–23. Igazi szépség! Az elméleti tűzgyorsasága 9000 lövedék percenként. A valaha épített legnagyobb tűzgyorsaságú fegyver!

– Kis tévedés, hegyiember! – vágott közbe vigyorogva Harris. – Ez itt nem a méltán híres GS–6–23! Ez itt kérlek egy GS–6–23M! A legnagyobb különbség a két fegyver között az, hogy ezzel a szépséggel sikerült elérni a percenkénti 10 000 lövést! EZ a valaha volt leggyorsabb fegyver!

Mint kiderült, Petey barátunknak van még egy s más a tarsolyában. Így esett, hogy a következő pénteki pókerestet is a lőtéren töltöttük... meg a következőt. Egy hónappal később a pókerest már nem is jelenthetett volna mást. És ahogy megígértem, a következő regényemben valóban feltűnt Petey, mint egy dörzsölt fegyverkereskedő, aki bár Mammoth ellenlábasa, valahogy mégis mindig megússza ép bőrrel a kalandot. Nem volt szívem megölni.

Adott volt hát a lehetőség, hogy a következő pókerestet ne a lőtéren tartsuk meg, hanem az én kis vadonatúj faházamban, pár mérföldre Blessedforest városától, a Redlake tónál, ahová péntek délután leutazunk, és az egész hétvégét ott töltjük.

Mindenki első szóra beleegyezett. Egyetlen szépséghibája a dolognak, hogy Harris, miközben lemondta a pénteki lövöldözést, valahogy véletlenül megemlítette Petey-nek, hogy hová is megyünk, és ő valahogy ezt meghívásnak értelmezte... Ami végül is nem akkora baj, de máris eggyel több ember ismeri az én kis menedékem helyét, mint amennyinek szándékomban állt elárulni.

Egy lakóbusszal érkeztünk, kivéve Harrist, aki a jó öreg Harley-jével követett minket. Az odaúton folyamatos volt az ötletelés, hogy kinek melyik tájegység mit juttat az eszébe, hol lehetne jól elrejteni egy hullát, ki hol rejtett már el hullát... és nagyon vagány módon, még Lauri is beszállt a mi kis játékunkba, egészen egyedi nézőpontokat felvetve.

Petey is külön utazott, egy régi, kopott városi terepjáróval, melynek oldalt a karosszériáján néhány eltéveszthetetlen golyó ütötte lyuk díszelgett, rozsdásodott szélekkel... azt állította, hogy a járgány már nagyon régóta a birtokában van, és fiatalabb éveiben olykor-olykor részegen is megpróbált célba lőni. De természetesen, nyugtatott meg minket, ennek a korszakának már vége. Tavaly ünnepelte a három éves józanságát. Mind gratuláltunk neki, és senki nem akart az ő kocsijában utazni. Ezt szemmel láthatóan nem is bánta; azt mondta, lesz majd egy kis meglepetése.

A házikó gyönyörű helyen állt; sokkal szebbnek tűnt, mint a képeken. Igen, eddig csak a hirdetést láttam, valami netes portálon, ahol tucatnyi nyaralót kínáltak eladásra. Rögtön megtetszett, hogy a nappali egyenesen egy stégre nyílt, az egyik emeleti hálóból pedig fejest lehetett ugrani a tóba. A hosszan elnyúló part kavicsos, a víz kristálytiszta, s az ígéret szerint jéghideg. A tavat pedig körbeveszik a fenyőerdővel borított hegyek.

Késő délután érkeztünk meg, mikor a nap már félig elbújt a gerinc mögött, így kellemesen lehűlt a levegő. Csupán kíváncsiságból ránéztem a mobilomra, egyáltalán nem volt térerő. Nagyszerű, gondoltam. Itt biztos nem fog zaklatni senki minket... se engem, ha majd arra fogom használni a vityillót, amire szántam. Előhalásztam zsebemből a tulaj által küldött kulcscsomót, és benyitottam.

Belülről még szebb volt. Széles, fényesre csiszolt és lakkozott deszkapadló, a gerendaépítményt vörösfenyő lambériával fedték el, terméskő kandalló, egyszerűségében tökéletes ácsolt asztal, körülötte tucatnyi szék, valamint a kandalló előtt egy széles kanapé. Ezek fogtak meg először, ahogy beléptünk. A kandalló jobbról uralta a nappalit, balról pedig egy pult zárta, melynek túloldalán a konyhát találtuk, és egy felfelé vezető lépcsőt. A pultra korábban már Tamita, kérésemnek megfelelően, előre odakészített valami márkás pezsgőt. A falon faragott tájképek

sorjáztak, valamint néhány trófea; medve-, szarvasfejek, agancsok.

– Ezeket innen majd el kell tüntetned, ugye tudod? – szólt Lauri rosszallóan, az első wow-nyögések után.

– Hmm... azt hittem, ez csak dekoráció... hogy nem lesz itt, mire jövünk...

– Ugyan már! – így Theo – Nagyon hangulatos kis vadászház! Nem értem, mi bajotok vele...

– Ugye tudod – szólt közbe Harris –, hogy nem vadászni fog itt, és mi se azért jöttünk?

Petey ekkor lépett csak be.

– Mi? Nem vadászni jöttünk? Akkor ezeket hiába hoztam?

A kezében egy méretes vadászpuskával, és csalódott tekintetével majdnem megsajnáltam.

– Nem ártott volna ezt előre tisztázni, valóban – így Jim –, de semmi baj. Majd lövöldözünk párat, hátha elriasztjuk azt is, aki véletlenül téved erre.

Úgy tűnt, ez Petey-t is megnyugtatta, hogy a meglepetése mégsem volt olyan rossz ötlet, mert bólintott egyet, kifordult a szobából, és hamarost egy nagy sporttáskával tért vissza. Amikor letette az asztalra, a félreismerhetetlen zörgésből még több puskára következtettünk.

Lauri és Jim beszédes pillantást váltott, majd összemosolyogtak, én pedig elsétáltam a nappali másik végébe, a stégre nyíló ajtó elé, és szembefordultam a bandával.

– Köszöntelek hát benneteket eme barátságos kis kuckóban, hol reményeim szerint egész hétvégén jól fogjuk érezni magunkat! E hely legyen barátságunk szimbóluma, és...

– Jaj hagyd már abba!

– Túl sok a pátosz!

– Inkább viríts valami piát!

Elvigyorodtam, és gyorsan lekaptam a pultról a palackot. Csak most néztem meg, mifélét talált az alkalomhoz méltónak Tamita; egy másfél literes palack Ruinart Exclusive! Nyeltem egyet a majd' ezer dolláros ital láttán, majd gondolatban vállat vontam. Egyszer-egyszer ilyet is ihatok!

A mellé készített poharakat szétosztottam, majd mindenkinek öntöttem. Egyedül Jim ismerte fel, vagy legalábbis adta tanújelét annak, hogy felismerte, mit is iszunk, és szinte vallásos áhítattal fogta üvegpoharát.

– Egs!– kiáltott, majd középre emelte italát; a többiek sorra csatlakoztak hozzá.

– A regényedre!

– A kiadókra!

– Az írói válságra! Ja nem, a Múzsákra!

– Ránk!

– Ömm... a haverokra!

– Öreg, jó hogy nem a felebaráti szeretettel jössz...

Közös röhögésbe fulladt a tószt, de azért ittunk egy jót. A második körre kifogyott a palack, ezért kimentünk a ház előtt parkoló járgányokhoz, és bepakoltuk a hátizsákokat, bőröndöket. Lauri még egy régi táskaírógépet is hozott; közülünk tán ő az egyetlen, aki még mindig ilyenen dolgozik. Azt szokta mondani, hogy így sokkal meghittebb a kapcsolata a regénnyel, hogy látja papír formában megszületni, mintha csak digitálisan létezne.

Ahogy megláttam, rögtön arra az elhatározásra jutottam, hogy egy ilyet nekem is be kell szereznem, elvégre, ha beüt a szar, és leáll a generátor, azon a távoli, bizonytalan éjszakán, mikor magányosan fogok idekinn írni, és mondjuk benzin se lesz elég, muszáj lesz valahogy folytatni az írást... Ja persze, gyertyafény mellett...

A generátor!

Az eladó megígérte, hogy mire jövünk, üzembe helyezi, ezért körbejártam a házat, hogy megkeressem azt a bizonyos elképzelt sufnit. Az épület déli oldalán végül megtaláltam, ám mielőtt beléptem volna, muszáj volt elgyönyörködnöm a tóban. A napkorongnak már csak a teteje látszott a hegy mögött, és narancsvörös fénye gyönyörűre festette a tó vizét. A ház a keleti parton állt, mintha maga is meg akarna mártózni a kavicsos fövenyű vízben. Egy pillanatra valami hihetetlenül békés érzés lett rajtam úrrá, és biztos voltam benne, hogy jó döntés volt itt, éppen itt vennem írókuckót magamnak. Ki tudja, talán horgászhatnék is, bár soha nem vonzódtam eme fura sporthoz, hiszen ki képes ennyi ideig a vizet bámulni, ugrásra készen, abban reménykedve, hogy egy hal bekapja a neki szánt csalit, viszont sosem lenni biztos abban, hogy tényleg sikerül. Igen, egész jól el tudnám magam képzelni horgászbottal a kezemben... A vadászat viszont nagyon távol áll tőlem; puskát szinte biztos nem fogok ide lehozni. Az különben sem passzol egy tóparti házhoz.

A sufni ajtaján egy vadonatúj lakat díszelgett; bizonyára a kulcscsomón lehet a kulcsa. Azt meg természetesen bent hagytam a pulton, ahová letettem. Remek.

Visszasétáltam hát a házba; a többiek nagyrészt már szétszéledtek, nekiálltak felfedezni a lakot. Jim állt még idelenn, a nyugati oldalon lévő ablak előtt, a tóra nyíló ajtó mellett, és elgondolkozva nézett kifelé.

– Ugye, milyen békés? – szólt. – Nagy mázlid volt ezzel a helylyel... szinte már irigyellek.

– Igen, szerintem is szuper – vigyorogtam –, szinte kedvem támadt végleg ideköltözni.

– Ugyan már, egy hétig se bírnád telefon és internet nélkül! Emlékezz csak a könyvtár-incidensre!

Önkéntelenül elvigyorodtam. A „könyvtár-incidens" jó tíz évvel ezelőtti eset, mikor valami vihar miatt túlfeszültség lépett fel lakásom hálózatában, és kisütötte a routert, valamint a számítógép processzorát, ennek következtében pedig lehetetlenné vált az online jelenlétem, valamint az írást sem tudtam folytatni... de szerencsésnek mondhattam magam, hogy mindig készítek biztonsági másolatot az aktuális művemről, így nem veszett el semmi. Viszont ezen okokból kifolyólag egészen addig, míg a szolgáltató nem cserélte ki az alkatrészeket, a városi könyvtárban voltam kénytelen írni. Márpedig ott, az összekapcsolt számítógépek véges száma miatt, szinte mindig foglaltak voltak a klaviatúrák, így egy-egy használat nem tarthatott tovább egy óránál. Feltéve, ha volt jelentkező a következő órára. És hát mindig volt. Emiatt megszámlálhatatlan alkalommal keveredtem összetűzésbe a könyvtár alkalmazottaival. Ezt az időszakot nevezte el Jim könyvtár-incidensnek.

Természetesen ez már régen történt, jóval azelőtt, hogy sikerkönyveket kezdtünk volna írni. Én is megváltoztam, ahogy ő is, de ez az eset örökre emlékezetessé tette számára a viszonyomat a könyvtárral.

Persze belementem a játékba.

– Oké, igazad van. Ez nem volna nekem való hely hosszú távra... vagy a franc tudja, lehet kiépíttetem idáig a netet!

– Ja persze, egy hatalmas wifi antennát arra a hegyre, ni!

– Nyilván a szomszédság is örülne az ingyen wifinek!

– Milyen szomszédság, te? Itt maximum a halak lehetnek a szomszédjaid!

– Ja! Meg is lepődnék, valamelyik szombat este beállítana egy csuka, hogy „hali szomszéd, nincs kölcsön egy kis cukrod?".

Afféle agytorna volt ez kettőnk között, mint a többiekkel a tökéletes gyilkosság-feladat, azzal a különbséggel, hogy ez esetben nem bonyolult módszereket találtunk ki, csupán a minél nagyobb őrültségek, gyerekes idétlenségek egymásra tromfolása volt a cél.

– „Mi van szomszéd, nem elég édes a víz?"

Szertelen jókedvünkre hamarosan megjelent Harris is.

– Srácok, mi van már megint? Tudjátok, mit mondana erre Lauri? „Veszteteket érzitek!" Amúgy láttad már a szobákat odafenn? Most szólok, hogy a lépcső melletti elsőt behúztam magamnak!

De már jöttek lefelé a többiek is.

– Nem akarok mohónak tűnni, de ugye nem csak ez az egy üveg pezsgőd volt? Van itt valami borospince, vagy ilyesmi? Vagy legalább egy bárszekrény...? – Theo igazi ínyencnek számított, már ami a borokat illette. Rendszeresen járt borkóstolókra,

mint sokszor hangoztatta, kizárólag azért, mert a karakterei is mind szakértők e témában, és nem akarja folyton a Google-t használni.

– Oké, srácok, minden szoba szabad, kivéve a tó felőli középső. Azt kinéztem magamnak!

Petey bosszúson morrant egyet, és visszabattyogott az emeletre.

– Egyébként, Alex, nem kellene felcsapni a biztosítékot, vagy valami? Kezd sötétedni, a villanykapcsolók meg nem üzemelnek odafönn... – pár kattanás – ...és idelent sem.

– Rajta vagyok, de sajnos nem a biztosítékkal van a gond, tudod Harris, ez az épület nincs rákötve az elektromos hálózatra...

– Ó!... Ez megmagyarázza, miért nem láttam villanypóznákat... Akkor? Ugye nem mécsesekkel akarunk világítani?

– Most miért ne? Volna valami hangulatos, mesébe illő egy rusztikus, ablakban pislákoló mécsesben...

– Az lehet, de az én szemem már nem olyan, mint régen! Semmi kedvem itt félvakon téblábolni, székeket kerülgetni, bútorokat kislábujjal megtalálni...

– Mindenki nyugodjon le, mint mondtam, már rajta vagyok a témán. Van egy benzinmotoros generátor odakinn, és elméletileg fel is van töltve, szóval hamarosan beköszönt a felvilágosodás kora! – Azzal felkaptam a kulcscsomót a pultról, és újra kiléptem a házból.

Feltűnően gyorsan sötétedett. Megbotlottam valamiben, mire elejtettem a kulcsokat. Bosszúsan nyúltam a zsebembe a mobilért, és azzal világítva kerestem meg. Persze gyorsan meglett, mint ahogy az is, amiben megbotlottam; egy cserepes virág volt. Egy hófehér liliom, nem emlékeztem, hogy itt lett volna az imént. Mindegy, gondoltam, nyilván csak ösztönösen kikerültem.

A kulcs tökéletesen illett a lakatba, az ajtó nyikorgás nélkül nyílt ki. A kis fészer egyik oldalát szinte teljesen elfoglalta a generátor, néhány méretes akkumulátor, meg pár húsz literes kanna benzin, a másik felében pedig kitörő örömmel fedeztem fel egy polcot, és mellette tucatnyi, kicsomagolatlan, sértetlen napelemtáblát. Úgy látszik, az előző tulaj fel akarta fejleszteni kicsit a kulipintyót... bár a por vastagsága, és a pókhálók sűrűsége arra engedett következtetni, hogy az sem a múlthéten lehetett.

A polcon találtam egy kézi reflektort; olyan fajtát, amivel át lehet világítani egy ködös tó túlpartjára is. Önkéntelenül elmosolyodtam, majd érte nyúltam, és bekapcsoltam. Bár ez is merő por volt, mégis hibátlanul működött; rögvest nappali erejű fénycsóva szelte át a helyiséget. A levegőben táncoló, megvilágított porszemcséktől rögtön tüsszenteni támadt kedvem, de megpróbáltam visszafojtani, mint ahogy a levegőt is visszatartani. Összehúzott szemmel észrevettem még valamit a polcon; egy egyszerű, rozsdásodásnak indult fém kazettát. Olyat, amibe iskolai tombolákon szokták a befolyt hatalmas összegeket gyűjteni. Rögvest feltámadt bennem a kincskereső, és gyorsan végigpörgettem a kulcsokat a csomón, ám egyik sem bizonyult megfelelőnek a csöppnyi zárhoz. Pedig valami zörgött a dobozban.

Megvontam a vállam, majd újra a generátorhoz léptem. A lámpát letettem magam mellé, majd gyorsan ellenőriztem a berendezést, mennyi kakaó van még benne. Természetesen csontszáraz volt, mint ahogy a kannák nagy része is. Fogamat szívva szitkozódtam, hogy erre igazán gondolhattam volna, nem kellett volna ezt egy láthatatlan eladóra bízni, de azért találtam annyi benzint, hogy a gépet feltöltve, sikeresen beindítsam.

Ekkor történt az, hogy mögöttem valami mozdult, minek árnyéka egy pillanatra rám vetült, majd az ajtó hatalmas csattanással becsapódott.

Rémülten fordultam, meg, torkomban dobogó szívvel, de senkit és semmit nem láttam. Egyedül voltam idebenn. A lámpám pedig legalább egy méterrel volt odébb a földön, mint ahová tettem... Mélyeket lélegezve próbáltam megnyugodni; a generátor hangos zúgása nem igazán segített. Oké, nincs itt semmi ijesztő. Nyilván az történt, hogy véletlenül arrébb rúgtam a lámpát, és így a fénykörébe került valami, ami mozgó árnyként jelent meg előttem a falon... az ajtót meg egyszerűen becsapta a huzat. Igen, nyilván így történt. Elvigyorodtam saját pár másodperccel korábbi rémületemen, és jó anyám szavai jutottak eszembe, miszerint csak azt könnyű megijeszteni, akinek rossz a lelkiismerete. Hirtelen ötlettől vezérelve felkaptam a lámpát, és a kis kasszát is, majd kiléptem az ajtón.

Szinte összeütköztem Jimmel. Ő egy hangos Hó!-val kapta szeme elé a kezét, én meg a tó felé fordítottam a lámpát.

– Mi a fene?! Hol találtad ezt a mini világítótornyot?

– Uhh, bocsi, nem láttalak. Idebenn. Ki gondolta volna, hogy ilyen faja cuccokat is hagyott itt a tulaj! Amúgy mi a helyzet?

– Odabenn mindenki a Fényhozót ünnepli, Lauri megtalálta a bárszekrényt, és nagyon kíváncsiak, hol késlekedsz. Ezért jöttem utánad.

– Oké oké, de nem voltam olyan sokáig idekinn, hogy mentőexpedícióra lett volna szükségem... ezt nézd, mit találtam még!

Jim nem volt túl lelkes a doboz miatt.

– Egy mini kassza? És mi van benne?

– Még nem sikerült kinyitnom.

– Á ugyan... biztos pár régi fénykép... vagy egy nyúlláb...

– Vagy valakinek a levágott füle!

– Ja, bizonyára egy sorozatgyilkos menedékét vetted meg, és ebben tartja a trófeáit!

– Vagy a gyilkos fegyvert!

– Ezt te sem mondod komolyan. Miért őrizte volna meg?

– Igazad van, valszeg rég a tóba dobta...

– Akkor pedig mégiscsak a trófeatartóját találtad meg!

– Az is lehet, hogy fényképek az áldozatok levágott füleiről!

Ilyenkor szokott Jim valami még nagyobb marhasággal tromfolni, de most nem tette. Egyenesen a hátam mögé bámult, a tó felé. Hangosan felnevettem.

– Ez jó, ez a rémült arc! Komolyan, ha egy kicsit több átéléssel csinálnád, esetleg felsikítanál... Akkor talán bevenném.

Még mindig csak a tavat nézte.

– Ugyan már, most azt várod, hogy megforduljak? Van, aki még bedől az ilyennek?

Rám nézett, és a tekintetében nem volt semmi pajkosság. Megragadta a vállamat, majd erővel a tó felé fordított.

– Te is... Te is látod?

A reflektor fényében, vagy hatvan méterre a parttól, egy csuklyás köpenyt viselő női alak állt mozdulatlanul. Ahogy megfordultam, a reflektor fénye egy pillanatra eltávolodott tőle, de bár valahol mélyen reménykedtem benne, hogy nem sikerül, mégis visszatalált rá. Másodpercekig csak bámultuk a fura jelenést, és mintha még a fájdalmas tekintetét is ki tudtam volna venni... aztán szépen lassan eltűnt. Nem úgy, mintha csak a köd játszott volna érzékeinkkel, nem lett egyre áttetszőbb, inkább úgy tűnt, mintha egyre távolodna... viszont a valódi távolsága nem változott. Az egyik pillanatban még itt volt, és láttuk, a másikban már nagyon messze.

Kicsit késve kaptam észbe.

– Hahó! Hölgyem! – kiáltottam.

Jim összerezzent, erre én is. Egymásra néztünk.

– Ez meg... mi volt?

– Bakker, fogalmam sincs!

– De... te is azt láttad, amit én?

– Ha egy fekete köpenyes csajt láttál, aki a tó közepén szomorkodik, akkor igen...

– Nem volt az a tó közepén! Itt volt, partközelben!

– Ezek szerint te is azt láttad.

– Igen. De fogalmam sincs, hogy mi volt az.

– Hát egy nő! Feketében!

– De mit keresett egy nő a vízen, feketében?

– Mit tudom én! Biztos, mert karcsúsít...

– Hogy micsoda?

– A fekete. Karcsúsít.

– Szerinted ezért volt feketében?

– Jaja, mert slankít. Ezért nem túl népszerű a fekete kondom.

– Marha vagy – vigyorogtam. – Oké... de hová tűnt?

– Ki tudja? Talán elment átöltözni. Talán úszni támadt kedve, és rájött, hogy köpenyben problémás...

– Ezt gondold át még egyszer. Egyrészt, a környéken nem lakik senki más. Másrészt, a hölgy a vízen járt! Nem hinném, hogy zavarta volna a ruházata! Harmadrészt, én nem láttam kijönni a vízből... vízről. Te igen?

– Öregem én abban sem vagyok biztos, hogy nem csak valami optikai csalódás áldozatai lettünk-e. Vagy az is lehet – gyorsan körülnézett –, hogy valami kandi kamerás, kész átveréses poén főszereplői vagyunk...

Egy ideig még néztük a tavat, hátha újra felbukkan a nő, vagy legalább a forgatócsoport, vagy valami, de az egész kezdett kínossá válni.

– Tudod... az az érdekes, hogy ez a jelenet olyan, mintha valami régi horrorfilmet néznék...

– Ja. Vagy valami konzol-horrort játszanánk.

– Hehe... ha ez valami horror lenne, akkor valaki már biztos meghalt volna...

– Dőlne a vér, irreálisan sok földre omlott béllel karöltve...

– Igen! Mi meg sikoltozva rohannánk vissza a házba, ott is a padlásra, vagy a pincébe menekülve...

– A többiek meg nem hinnének nekünk, egészen addig, míg valaki meg nem hal közülünk!

– Igen... a helyszín végül is adott... ennél már csak az lenne nagyobb klisé, ha valahol a tóparton egykor állt volna egy nyári tábor.

– Ja! Feltűnően túlérett tizenévesekkel, alkoholizmusra hajlamos táborvezetőkkel... stb.

– Az a nő... nem tűnt se alkoholistának, se tizenévesnek.

– Ugyan már, apró részletkérdés csupán. Egyébként is, lehet, hogy csak a köd játszott velünk.

– Már nem azért, de egyáltalán nincs köd. Kristálytiszta a levegő, valójában még nincs is este, csak a hegyek miatt hamarabb megy le a nap.

Mintha csak erre a jelre várt volna, a tó felől sűrű köd kezdett a part, és a házikó felé hömpölyögni. Úgy tűnt, mintha a szél hajtaná, pedig a levegő mozdulatlan volt.

– Oké... ez azért tényleg fura.

– Mármint mi? A köd? Egyszerűen arról lehet szó, hogy a hirtelen lehűlés miatt a tó feletti hideg levegőbe a hegyek felől meleg levegő áramlik... vagy valami ilyesmi. Biztos van magyarázat rá.

– Oké, elhiszem. De akkor is fura... Akkor az is lehet, hogy amit láttunk... azt is a köd csinálta? Hogy nem vettük észre, de közeledett a köd?

– Hát nem t'om... Vagy ez, vagy egy vízundoros szellem.

– Vízundoros?

– Nem akart belemerülni, érted...

Elröhögtük magunkat. Még hogy szellem... Elindultunk vissza, a bejárat felé. A lámpával a földet pásztáztam, és már majdnem az ajtónál voltunk, mikor eszembe jutott a kis cserepes virág.

– Hol a virág? – kiáltottam fel önkéntelenül.

– Milyen virág? – nézett rám Jim érdeklődőn.

– Mikor kijöttem, itt a sarkon állt egy cserepes virág, és most nincs itt.

– Kellett neked a ház elé tenned egy cserepes virágot...

– Nem én tettem ide, már itt volt!

– Akkor meg minek izgulsz miatta? Biztos az eladó hagyta itt ezt is ajándékba. Vagy véletlenül.

– De hová tűnt?

– Talán visszajött érte, mert rájött, hogy nem vagy méltó rá.

– Vagy, a vízen járó csaj vitte el!

– De minek? És már megint itt tartunk? Nem úgy volt, hogy csak a köd szórakozott velünk?

– Ehh, mindegy. Lehet, hogy mikor belebotlottam...

– Belebotlottál? Azt akarod mondani, hogy egy olyan virág miatt aggódsz, amit felrúgtál? Az is lehet, hogy belerúgtad a tóba?

– Nem, amikor láttam, még itt volt, a sarkon... asz'szem.

Próbáltam frissen szerzett lámpámmal megtalálni a cserepest, de hiába pásztáztam körbe össze-vissza a területet, nem találtam.

– Na szépen vagyunk. Próbálod rám hozni a frászt? Ahhoz ennél azért több kell.

Nem akartam túl sokat gondolkozni a dolgon, elvégre épp az imént láttunk egy IGAZI szellemet... vagy mit... és bár kifejezetten élveztem az élményt, meg az azt követő szokásos szópárbajt, mégsem akartam foglalkozni a lehetőséggel, hogy esetleg TÉNYLEG igazi volt. Ráadásul abban sem voltam biztos, hogy Jim hogyan vélekedik minderről valójában. Az egy dolog, hogy elviccelődünk a dolgon, de... a fene se tudja. Talán nem kellene mindenkire a frászt hozni ezzel a szellemesdivel. Úgyhogy feladtam a dolgot, és további kommentár nélkül visszasétáltunk a bejárathoz. Mivel Jim sem kötötte az ebet a karóhoz, úgy gondoltam, ő sem akarja felszítani a kedélyeket a szellem-történettel. Az ajtó előtt kikapcsoltam a minireflektort, majd kinyitottam az ajtót, Jimet előre engedtem, és beléptünk.

A többiek mind a nappaliban voltak, és halkan beszélgettek. Ki a kanapén üldögélt, ki a székek egyikén. Láthatóan nagyon kellemesen érezték magukat; még Peteynek is sikerült öt méternél messzebb keverednie szeretett puskáitól.

– Na végre, hogy itt vagytok! Már azt hittem, Petey-t is utánatok kell küldeni! – így Theo.

Mi egymásra néztünk, és mintegy észrevétlen megegyezésként, aprót biccentettünk.

Aztán Jim megszólalt.

– Srácok, nem fogjátok elhinni, mit láttunk!

Ez igen! Vagy öt másodpercig bírta...

Minden tekintet ránk szegeződött.

– Mit? – Így Harris unottan. Láttam rajta, lélekben már a következő hippi-krimit írja; egy bontott, és félig elfogyasztott palack Dominus társaságában. Theóval ellentétben, ő nem a minőség, sokkal inkább a mennyiség szakértője, mármint az elfogyasztott bor tekintetében. Ez gonosz volt, úgy hangzott, mintha Harrys alkoholista lenne, pedig a legkevésbé sem az. Ahogy egy régi bölcsesség is tartja: alkoholista az, aki részeg és ellenszenves. Márpedig Harris még akkor is jó fej, ha épp magasabb a véralkoholszintje, mint ami megengedett, mondjuk az autóvezetéshez... vagy az egyenes sétához akár. Nem mintha ilyen sűrűn előfordult volna. Csak alkalmanként. De hát tudják, mit mondanak az alkalmakról...

Egy pillanatra felötlött bennem, hogy vajon hogy került egy ilyen méregdrága ital a bárszekrényembe, mikor ennek palackjait évekre előre el szokták adni, aztán már el is úszott a gondolat. Mint ahogy az is, hogy az, hogy a palackról felismerem az exkluzív italokat, engem is besorol valahová a Theo-Harrys tengelyen.

– Egy szellemet!

Lauri, nem csak hivatásából adódóan, mindig egy kicsit jobban vonzódott a misztikumhoz, mint mi, férfiállatok. Rögtön át is vette a kérdezés jogát.

– Milyen szellemet? Hol? Mit csinált? Biztos, hogy szellem volt? Nem viccelődtök, ugye?

A többiek is fokozott érdeklődést mutattak, leginkább még Petey, aki feltűnés nélkül közelebb húzódott fegyveres táskájához.

– Biztos, hogy szellem volt? Ugye ez nem valami átverős poén az új fiú kedvéért?

Minden kérdésre kimerítően válaszoltunk; részletesen elmeséltük az élményt. Nő, feketében, a tó közepén, nem, közelebb volt, igaz, aztán eltűnt, virág, az is eltűnt, azt én nem láttam... Kicsit csalódottnak tűntek. Kivéve Petey. Ő inkább megnyugodott, bár a puskáitól már nem költözött messzebb, ehelyett felhajtotta itala maradékát.

– Csak ennyi? – Így Theo – Ezt nevezitek ti kísértethistóriának?

– Nem, mi nem mondtuk, hogy...

– Valóban, ez egészen szánalmas próbálkozás volt. – Harris is csalódottnak tűnt. – Az ember azt hinné, hogy ennyi sikerkönyv után már tudjátok, mi kell a jó történethez. – Vigyorogva emelte poharát Lauri felé. – Ugye?

– Igen, ez valóban karcsúnak tűnik... még hogy a köd... – somolygott ő – kellett volna egy kis vér, sikoly... vagy valami dráma! Valami meglepő fordulat!

Már épp elkezdtem volna magyarázni, hogy ezt mi nem kitaláltuk, hanem láttuk, Jimre nézve segítségért, ám ő már feltűnés nélkül leült az egyik székre, mintegy magamra hagyva a pácban, és kíváncsian várva, hogy jövök ki ebből, mikor váratlanul valaki bekopogott az ajtón.

Mindenki elhallgatott, én meg ijedten pördültem meg. Senki nem tudja, hogy itt vagyunk, tehát tuti nem olyasvalaki jött, aki minket keres... akkor csak a szellem lehet! Pár pillanatig nem tudtam eldönteni, hogy vegyes érzelmeim mekkora hányada félelem, és mekkora az izgalom, mikor újabb kopogás hangzott fel. A néma csendben dörömbölésnek hatott.

– Halló? Van bent valaki? – hangzott fel hirtelen odakintről. Férfihang volt, semmi kétség, szóval akkor valószínűleg mégsem a szellem.

– Nyisd már ki! – suttogta Lauri, én meg „jól van, jól van!" visszasuttogás után a kilincsért nyúltam.

Az ajtóban egy nagydarab, igazi texasinak tűnő rendőr állt, csillogó jelvénnyel, hamisítatlan cowboy kalappal, és kíváncsi tekintettel.

– Jó estét uraim! Egy bizonyos Alex Chaint keresünk!

Első gondolat: honnan tudja, hogy itt vagyok? Második gondolat: ezek többen vannak!

– Én volnék. Miben segíthetek, biztos úr?

– Áá, örülök, hogy megtaláltuk! Ez a hölgy bent volt a városban, és nagyon elveszettnek tűnt. A seriffhivatal előtt parkolt egy térképet böngészve, és mikor rákérdeztünk, hogy mi a probléma, csak a tó nevét, és a magáét tudta megadni.

– Esküszöm, hogy legutóbb simán idetaláltam! El sem tudom képzelni, hogy történhetett ez! Benőtte a dzsungel az utat legutóbb óta, vagy mi?

Rögvest felismertem a hangot, de a hátam mögül hallatszó sóhajokból ítélve, a többiek is. Mindenki kedvenc ügynöke, gazdagságunk forrása, legalábbis ahogy ő szeret magára hivatkozni, Tamita Owl megérkezett.

– Követelem, hogy valami egyértelmű táblajelzést helyezzenek el ennek a földútnak a végén, mert ez így elfogadhatatlan! Tudja maga, ki ez az ember?! – És már dúródott is be a seriff mellett, még engem is majdhogynem fellökve.

Tamita mindig meg tudta lepni az embert, a legtöbbször jó értelemben. De nem mindig. Vaskos nőszemély volt, ám bájos arcú. Tudott kedves is lenni, ha akart, de tudott igazi ordenáré módon is beszélni, ha az írók motiválásáról volt szó. Néha szolgálatkész, néha tapintatlan... egyszerűen lehetetlen volt kiismerni. Viszont olyan kapcsolatokkal rendelkezett a könyvkiadás területén, még a mai, e-könyvekkel mérgezett időkben is, hogy nélküle valószínűleg egyikőnk se tartana itt. Egyszóval lehetetlen volt nem imádni.

Távolról.

Most egy rikító virágmintás ruhában, nyári kalapban, és a fizika törvényeit meghazudtolóan magas tűsarkú cipőben jelent meg, élénk sminkkel tetézve a bajt.

A zsaru javára legyen írva, roppant béketűrő volt. Csak megértően mosolygott, és bólogatott.

– Igen asszonyom, mivel idefelé elmondta párszor, tudom. Híres író. Csak tudja, mifelénk ritkák az efféle híresség, így nincs rendszeresítve se vörös szőnyeg, se kaviár a terepjáróban...

Önkéntelenül is elvigyorodtam.

– Pedig igazán lehetne! Nem igaz? Talán sokkal gyorsabb is lett volna az ideút...

Rám nézett, és szenvtelen tekintetét látva egy pillanatra úgy éreztem, talán nem ez a legjobb módja a bemutatkozásnak, ám aztán elmosolyodott, és kezet nyújtott.

– Üdvözlöm minálunk, Mr. Chain. Ohwing seriff vagyok, Blessedforest város seriffje.

– Én is üdvözlöm, Alex Chain vagyok, és elnézést a kellemetlenségekért, amit okoztunk. Természetesen semmiféle táblára nem tartunk igényt.

Megint az a kifejezéstelen pillantás, majd a mosoly. Úgy látszik, a jó Ohwing seriff kicsit lassabb észjárású, mint... mint... mint bárki, akit most meg tudnék nevezni.

– Nem akar bejönni?

– Hát, most hogy mondja, szívesen benéznék. Mindig is kíváncsi voltam, milyen lett a belseje a felújítás után.

Félre álltam az útjából. Közben Tamita már körbe öleltecsókolta a srácokat, azok pedig több-kevesebb lelkesedéssel viszonozták is.

– Aranyoskáim! Nem is gondoltam volna, hogy mindannyiótokat itt találom!

– De hát meg volt beszélve... – így Harris óvatosan – ...viszont arra nem emlékszem, hogy te is meg lettél hívva. Már meg ne haragudj, de ez afféle író-összejövetel...

– Csak nem képzeltétek, hogy én nem akarok részt venni a ti kis házavatótokon? Hiszen tudjátok, hogy mennyire szeretek az én kis felfedezettjeim társaságában... lenni. És amúgy meg, önben kit tisztelhetek?

Petey zavartan állt fel, mint akit tetten értek.

– Jó estét asszonyom, én Petey vagyok.

– Petey ki?

Közben a jó seriff bentebb lépett. Mutatóujját kalapjához érintve köszöntötte a többieket, majd magát nem zavartatva, a trófeákat, és egyéb fali díszeket kezdte vizsgálgatni.

Petey még mindig Tamitával társalgott, egyre nagyobb zavarában, a többiek pedig kérdőn néztek rám és a seriffre felváltva. Gyorsan megvontam a vállam, és széttártam a karom, de csak amolyan minimalista stílusban, tulajdonképp csak a tenyeremet mozgatva, majd társalkodó hangnemben a seriffhez fordultam.

– Mit is mondott, seriff, felújítás?

– Igen, igen. Nagyon le volt már pusztulva a vityilló, elvégre három éve nem járt erre a kutya se. Aztán úgy két hónapja nagy sürgés-forgás volt, néhány munkás be is jött a városba néha festékért, néha meg sörért – itt megakadt a tekintete a pulton árválkodó pezsgősüvegen. – Nem voltak azok ilyen kifinomult népek, hogy pezsgőzzenek. Amolyan igazi, vidéki munkások voltak. De aztat meg kell hagyni, jól összerakták a házat.

– És mégis miért állt itt ez a ház három évig gazdátlanul? – adott hangot Theo kíváncsiságának. Olyan volt, mint mi mindannyian, mindenhol az okokat, a realitásokat kerestük. Márpedig egy ilyen ház, egy ilyen környéken... igazi kincsnek tűnt. Legalábbis a mi városi szemünknek.

A seriff most felé fordult, és végigmérte. Szakállas, hosszú hajú fószer, katonai gyakorlóban... igazi bajkeverőnek tűnhetett. Úgy tűnt, a seriff minden további szót élvezettel ejtett ki.

– Ja, hogy nem tudják? Brutális gyilkosság történt itt, egy férfi megölte a feleségét, aztán rágyújtotta a házat. De nem volt túl sikeres, mármint a gyújtogatásban, ugyanis a ház csak félig égett le. Viszont a romok közt megtaláltuk a férj hulláját is, szóval valószínűleg elszámította magát...

Jim felvont szemöldökkel fordult felém, majd a seriff felé.

– Igazán? Itt meghalt egy férfi és egy nő?

– Biza! Nem is értem, hogy lehet, hogy maguk ezt nem tudták... Bár az is igaz, hogy erről tulajdonképp én sem beszélhetnék. No, mindegy is, amit elmondtam, az benne volt az újságban is, bárki utána nézhet.

– Milyen érdekes... – Így Jim. – Mindössze pár nappal azelőtt hozták rendbe ezt a házat, hogy te megvetted volna!

– Milyen szerencse! – kontrázott Theo. – Ez a ház valódi főnyeremény!

– Valóban nem volt túl drága, de így legalább már értem, miért...

– Na, mindegy is, nem zavarok tovább. Csak be akartam köszönni, no meg a hölgyet kikísérni. Nehogy megint elvétse a bejáratot – somolygott a bajsza alatt a seriff. Még egyszer végignézett rajtunk, mintha csak meg akarta volna jegyezni az arcunkat, majd újfent a kalapjához érintette újját, elköszönt, és kilépett az ajtón.

Egészen addig csend volt a helységben, míg a távolodó terepjáró hangja el nem halt.

Tamitához fordultam.

– Hogy is hívták azt az embert, akitől ezt a házat vettem?

– Aranyoskám, hát mit gondolsz, káptalan az én fejem? Mindenre én sem emlékezhetek... de várj, mindjárt utána nézek. – Azzal belemélyedt az enyhén túlméretezett ridiküljéből előhalászott notebookjába.

– Ez nagyon fura... meg mertem volna esküdni rá, hogy a szerződés egy példánya itt van nálam a gépemen... de ezek szerint mégsem. Akkor csak az irodai számítógépen van meg. Majd wi-fin keresztül húzok róla egy másolatot.

– Én a helyedben abban nem nagyon bíznék... itt nincs hálózat. Semmilyen.

– Hálózatelérés nélkül akarsz dolgozni? De azért számítógépen, igaz? Vagy azt is hanyagolod majd, és papírral, ceruzával akarsz regényt írni? Nagyon retro, aranyoskám...

Közben a többiek is rátaláltak a hangjukra.

– Ez mekkora már! Itt egy valódi gyilkosság történt! – Így Harris.

– Bár úgy tűnt, igazából nem voltak biztosak a dolgukban... – Jim máris rámozdult az ügyre. – Valószínűleg csak közvetett bizonyítékaik voltak, aztán nem lévén más gyanúsított, egyszerűen lezárták az ügyet.

– És arról se feledkezzünk meg, hogy láttunk egy szellemet! – szóltam közbe, ám félig viccesnek szánt szavaimra most senki nem reagált mosollyal.

– Ja, tényleg! – Így Jim. – A fekete ruhás nő!

– Vajon az áldozat szelleme lehet?

– Én továbbra sem tartom valószínűleg, hogy tényleg egy szellemet láttatok – vélekedett Theo. – Hiszen valójában nincs semmi kézzel fogható bizonyíték a kezünkben róla.

– Hát a virág? – vágott közbe Lauri. – Mit is mondtál? Milyen virág volt?

– Nem mondtam, egy cserepes. Liliom, ha jól emlékszem. Fehér.

– Liliom? Érdekes. – Valahogy egyértelmű volt, hogy Lauri a téma szakértője. – A fehér liliom a tisztaságot, szűziességet jelképezi. Nem tartom valószínűnek, hogy az előző lakó hagyta itt neked ajándékba.

– Azt a liliomot én nem láttam! – szólt közbe Jim. – Ha ott is volt, nyilván belerúgta a tóba.

– Eddig én is erre gondoltam, bár a lámpával a tó szélét is átnéztem, és sehol nem találtam.

– Pedig annak még kisebb valószínűségét látom, hogy az előző lakó visszajött érte.

– Ugyan már srácok – szólalt meg Harris határozottan –, valószínűleg bentebb vitte egy hullám, vagy ilyesmi. – A borosüveg üresen árválkodott előtte. – Legyen már elég ebből a szellemes nonszenszből. Fogadjátok el, hogy nincs itt semmiféle szellem. Persze el lehet játszadozni a gondolattal, hogy léteznek szellemek, meg hogy pont itt is van egy, de azért ne vegyük túl komolyan a dolgot. Egyszerűen megöltek itt két embert három éve, a seriff meg csak ránk akarta hozni a frászt, mint egy igazi seggfej. Számára mi csak városi fickók vagyunk, semmi több. Tudjátok, hogy van ez vidéken; amíg nem éltél le itt húsz évet, addig csak egy kívülálló vagy. És én nem is álmodom arról, hogy befogadjanak maguk közzé. De még azt is el tudom képzelni, hogy szándékosan átvertek benneteket.

– Ahogy mondod, aranyoskám! Teljesen felesleges ilyen sehová sem vezető szócsépléssel múlatni az időt! – Tamita kivett a pultba rejtett bárszekrényből egy újabb palack italt; szándékosan nem néztem a címkéjére. Próbáltam nem beazonosítani, viszont felmerült bennem a kérdés; vajon ezeket az italokat ő, vagy az eladó hagyta itt nekünk? – Inkább azt mondjátok el, mit is akartatok itt csinálni a hétvégén?

– Semmi különöset – szóltam. – Csak lazítani jöttünk. Elvégre nyár van, itt egy tó, valahol biztos van valami hússütő alkalmatosság...

– Meg napozni! – lelkesedett Lauri. – Olyan ritkán jutok friss levegőre, hát még úgy, hogy közben semmi mással nem kell törődnöm, csak hogy szénfeketére égessem a bőröm... Bár az is igaz, hogy ebben a völgyben feltűnően hűvös van.

– Valahol biztos van egy csónak is; kimehetnék a tóra horgászni! – Így Theo. – Na nem mintha nagy horgász volnék... de azt mondják, a horgászat megnyugtat.

Jim szinte szégyenlősen szólalt meg.

– Én hoztam magammal egy könyvet... nemigen van időm olvasni mostanában... és úgy gondoltam, ha az idő engedi...

– Valójában mind azért jöttünk, mert Alex meghívott minket egy házavatóra – szólalt meg Theo – És a legtöbb házavató a házibuliról, meg a piálásról szól! Viszont itt nem látok se DJ-pultot, se hangfalakat... még egy nyomorult kazettás magnót se, így hát marad az alkohol! – Poharát magasba emelve jelezte, hogy az épp kiürült.

Petey-n látszott, hogy ő is el akarja mondani, miért is jött, de aztán visszafogta lelkesedését. Inkább túlzott elmélyültséget színlelve kezdett matatni a táskájában.

– Ugyan már, aranyoskáim! – Tamitából kezdett előtörni a vérbeli ügynök. – Nem látjátok a fától az erdőt! Itt vagytok, távol a világ zajától, csupán lazításra vágyva, erre feltűnik egy szellem, egy seriff, meg kiderül, hogy gyilkosság történt a frissen vásárolt faházban. Ráadásul hidegebb van, mint amire számítottatok... Ez nem indít be bennetek véletlenül valamit?

– Mire gondolsz, Tamita? – tettem fel a kérdést. Persze nem azt, ami leginkább foglalkoztatott, hogy tudniillik mit is keres itt konkrétan, mikor határozottan emlékszem, hogy őt nem hívtam meg. Viszont lelkesedése kezdett átragadni rám is.

– Hát nem egyértelmű? Írók egy elszigetelt helyen, hidegebb időjárás, mint amire számítanak, tó...

– Biztos nem arra gondolsz, amire én – morrant maga elé Harris.

Lassan a többiek is kezdtek ráeszmélni, mire is akar utalni a virágoskertbe öltözött ügynökünk.

– Nem mondom, hogy rossz ötlet, de mintha már kicsit kiment volna a divatból...

– Az tuti, hogy Mary-nek sokkal könnyebb dolga volt.

– Ja igen, akkoriban a tudomány még csak gyerekcipőben járt. Gyakorlatilag majdnem minden, amit ma tudományos eredményként értelmeznénk, az akkoriban a boszorkányság határát súrolta.

– De ez itt akkor sem a Genfi-tó, és nem Svájcban vagyunk.

– De majdhogynem ez az összes különbség!

– Tehát akkor? Belevágunk?

Petey eddig ide-oda kapkodta csak a fejét, próbálva felzárkózni a beszélgetéshez, de itt elveszítette a türelmét.

– Srácok, ti mégis mi az ördögről beszéltek? Ki az a Mary? És mi köze mindehhez, a hideghez, Svájchoz, meg a Genfi tóhoz?

Jim vigyorogva fordult felé.

– Azt hiszem, írni fogunk egy horror történetet, Mary Shelley után szabadon!

David_M_Pearl

Éhes vagy, barátom?

A kisváros legmagasabb dombjának emeleti ablakán beszűrődő holdfény az asztalnál ülő Dudley rajzlapjára vetett keszekusza fényeket. Az eső vad pattogása az üvegen épp zenedarabot kreált és a hibás szigetelés miatt beszökött cseppjei kopogtak a szobaszőnyegre. Dudley alig múlt nyolc éves, de meggyőződése, hogy a barátja eddigi élete során a legjobb társasága. Sokszor jöhetett át, anyát nem zavarta, ma este is itt volt vele. Nagyon örült neki, mikor megismerkedtek. Vigyáz rá, és vele marad. Hálával is tartozott, mert ő mutatta meg az eldugott gabonapelyhes dobozt is. A szülei mindig elrejtették előle, mert ijesztő látványt nyújtott egyszer a konyhában, mikor dobálni kezdte a darabokkal a hűtőt, közben hol káromkodott, hol nevetett.

Felvette ceruzáját az asztalról és köröket kezdett rajzolni, amik egyre nagyobbak és nagyobbak lettek. Meg akarja fogni a holdfényt. Mindenáron rabul kell ejtenie!

A ceruza kettétört és a hátsó fele végigbucskázott egészen a bejárati ajtóig. Követte szemével, majd felállt és odasétált érte.

– Ez a tied – felelte vékony hangon

– Nekem nem kell. Mit kezdjek vele? – értetlenkedett a barátja.

– Rajzolj nekem valamit!

– Jobbat találtam ki, Dudley. Éhes vagy?

Dudley eldobta a ceruzadarabot, és a gabonapehely járt az eszében. Mosolyra húzta a száját és csak hümmögött.

– Gyere, kicsi Dudley, felfedezzük anyukád új rejtekhelyét! Fenomenális kaland lesz.

Dudley toporzékolni, és szaggatottan nevetni kezdett. Felhúzta világoskék mamuszát és meghúzta magán a Donald kacsás pólóját. Kinyitotta az ajtót és kiért a sötét folyosóra. Végigtekintett a hosszú falakon, és a képek megvetve néztek le rá a keretekből. Groteszk arcokat vágtak, ami visszakozásra késztette.

– A macim nélkül nem megyek – nyüszítette barátjának.

– Rendben, idehozom neked. – Azzal megfordult, az ágyról levette a plüsst és Dudley kezébe nyomta.

Jobbra indultak, egészen az emeleti lépcső sarkáig. A plafon közepéről lógó csillár lágy ringatózásba kezdett, az ablakok mind csukva voltak. A lépcső Dudley számára rosszabb volt egy leszakadt függőhídnál. A fokok mesze voltak egymástól, de szenvedő recsegésük annál intenzívebben visszhangzott a nappaliban, ahogy nagyokat lépkedve haladtak lefelé. A maci feje élettelenül puffogott végig az éleken.

Leérve átvágtak a szobán és a nappalin, és már a konyhába akartak befordulni, mikor a mellettük levő ajtó alján fény szűrődött ki.

– Dudley, sietnünk kell! Anyukád felkelt, le fogunk bukni! – Elkapta Dudley kicsiny csuklóját, és húzni kezdte. Talpa hangosan csattogott a kövezeten, és a hirtelen lendület miatt kicsúszott kezéből a mackó.

– Odi bácsi! – fordult hátra Dudley és hevesen kapkodott utána, de barátja tovább vonszolta.

– Hagyd ott, visszajövünk érte!

– De Odi bácsi…

– Csend legyen! – vágott Dudley szavaiba és berángatta a konyhába.

A ház ablakai dübörögtek, az üvegek bármikor kieshettek. A bútorok enyhén remegni kezdtek és a plazmatévé hangyás képet vetített, aminek szaggató hangja megtörte az éjszaka csendjét. A konyhában Dudley barátja egymás után tépte ki a fiókokat, amik hatalmas robajjal estek a kövezetre.

– Meg kell találni a kaját!

– Én félek! – Szavai elcsuklottak és a sírás kerülgette. Megpróbálta magát kiszakítani barátja kezéből, de hiába.

– Kuss legyen! Kuss legyen! – teremtették le.

Dudley szipogva állt, és karját majdnem kicsavarták a hangos keresésben. Anyját kezdte szólongatni.

– Felső polc, ez az! Ott kell lennie, Dudley! – Felnyúlt és kinyitotta az ajtót, majd dicsőségesen nevetett, ahogy kihúzta a dobozt.

– Megvan, haver! Itt van! Együnk!

Az előszobában kidurrant az izzó és a szilánkok végigkarcolták a falat. A konyhapultról ledőltek a tálak és a kések, mind Dudley felé zuhant, de nem találták el.

Felsikított, lerogyott a kövezetre, és hogy megmeneküljön, erőt vett magán, majd karját előre húzta magát.

Sikertelenül.

– Ne menekülj, te kis szemét! Megszereztem neked, akkor zabáld meg! – Hozzávágta a dobozt és a gabonadarabok belerobbantak az arcába. Dudley egyik kezével takarta magát és a kövön tapicskolva reménykedett lendületért. Könnyei keveredtek az édessel, ami csípő hatást váltott ki, és pár pillanat múlva elvesztette látását.

Az ajtó majdnem kiszakadt a helyéről, ahogy Dudley anyja berontott és hangosan üvöltötte kisfia nevét.

A ház elcsendesült, bár ez a mély szótlanság még rémisztőbben hatott. Anyja azonnal odarohant hozzá és megnyugtatta, magához ölelte, majd lesöpörte arcáról a morzsákat.

– Kisfiam, nyisd ki a szemed! Dudley! Nyisd ki a szemed, kicsikém! Vége van.

Dudley lassan kinyitotta a szemét, még érezte a csípős hatást.

– Any... anya. Anya! – Belebújt karjaiba és teljes erejéből szorította.

– Anya itt van, kicsim! Itt vagyok... itt vagyok!

A konyha ajtaja halkan mozogni kezdett és Odi bácsi ott hevert mögötte.

– Miért nem mondtad, hogy ilyen szexis anyukád van, Dudley?

A nő azonnal felkapta a fejét és kereste a hang gazdáját, de nem látott senkit. Fia kijött az ölelésből és rémülten az ajtó felé mutatott. Anyja is arra nézett, de csak a medvét látta a padlón. A pillanatnyi csendet a mackó levegőbe repülése és a szoba túlsó sarkában landolása törte meg. Mind a ketten felsikoltottak.

– Anya, te is látod őt?

– Kicsodát?

Dudley megint az ajtóra mutatott.

– Nem látok senkit! Van ott valaki?!

Azzal az ajtó becsukódott, és a rémült anya és fia sikoltásait lehetett hallani, míg végül halálos csend állt be a házban.

Jávorszky András

Az ajándék

A négylovas hintó elhagyja a város legszélső, szegényes házait, és nagyot döccen, amikor a terméskövekből rakott, széles útról ráfordul a keskenyebb, kanyargós földútra. Még hallom, ahogy a messzi templom toronyórája ráérős tempóban hetet üt. Ebben a percben rákezd a kemény szemű, februári eső is, aminek egész nap lógott a lába, s én hallgatom, ahogy ritmust ver a fogat tetején. Közben hűvös szél rohan végig a sötétbe bújt vidék felett, cibálja a földutat szegélyező kopasz nyírfákat. A lankás oldalú, kásás hóval borított dombokon túl, amerre a hintóm most tart, vár a régi udvarház, és vár rám a lányom. A ház nagy és csendes, még a szú sem perceg ilyenkor, s ő nem szeret egy szál magában otthon ülni. Szerencsére a teendőm ma nem szólított el otthonról sok időre.

Régebben sokat meséltem a lányomnak arról, milyenek voltak azok az idők, amikor még én is gyermek voltam, ugyanolyan elragadó kislány, amilyen most ő, és hogyan éltem ugyanabban az ódon kúriában. Most, ahogy őrá gondolok, szinte látom magam előtt, ahogy az ablaknál ülve várakozik türelmesen, majd ásít egyet és lemászik az ablakpárkányról. Lefekvés előtt még egy vaskos fahasábot vet a kandallóba, olyat, amit a tűz sokáig harapdálhat, aztán fázósan bebújik az ágyamba, s bár a fülére húzza a takarót, az izgatottságtól nem tud elaludni. Várja az új babát, az új játékszerét.

Sok babája volt már; számtalanszor leptem meg ilyenfajta ajándékkal. Bár a városi népség nem éppen adakozó, azért mindig találok olyan embert, aki némi ezüstpénzért, vagy egyéb dolgokért cserébe szerez nekem egyet. Amikor a gyermekem a legelsőt kapta, még nem tudott szinte járni sem. Volt már neki szőke és vörös, meg fekete is; legutóbb éppen egy barna volt a kedvence. Mindannyian szép ruhákat viseltek és finom illatuk volt, mert mielőtt hazavittem, átöltöztettem őket és drága rózsaparfümöt cseppentettem a bőrükre. Soha nem volt még másféle játéka, és azt hiszem, nem is hiányoztak neki egyéb dolgok. Neki elegendőek a babák, amik persze vannak más gyerekeknek is; drága porcelánbabák, vagy kukoricacsuhéból font olcsó játékszerek, de ilyesfélék biztosan nem. Efféle játékokkal igazán nem dicsekedhet rajta kívül senki.

Nekem is sok babám volt kislánykoromban, de azokból ma már egy sincs meg. Mindet elvették tőlem, amikor eljött az ideje, de azért jól emlékszem rájuk ma is. Egy angyali szőkeség volt az első játékom, és én is egy pontosan ugyanolyat adtam először a leányomnak ajándékba.

Míg a gondolataimba mélyedek, a hintó lassan felkaptat a kopár dombgerincre. A hideg, késő téli eső már nem csapkod, hanem egyenesen záporrá duzzad. A dűlőút pillanatok alatt felázik, a víz magával sodorja az olvadó hó elszürkült rögeit, és a lovak patái kopogás helyett most már cuppogva verik a sarat. De ez nem számít, hiszen mindjárt hazaérek. Ha nappal volna, innen már látni lehetne az otthonomat.

Sokszor együtt játszunk a babákkal, hiszen mi lehetne jobb szórakozás egy anya és a lánya számára? Ő a kis zsúrasztalkához ültetni, vagy átöltöztetni szereti őket a legjobban. Én fésülgetni. Persze a lányom önző, és azt szeretné, ha mindig csak az ő haját fésülném, de ilyenkor azt mondom neki, a babáknak is ugyanúgy kijár a gondviselés, még akkor is, ha ők valójában nem éreznek az egészből semmit.

Többször szóvá tette már, bántja az, hogy örökké ő sem tarthatja meg őket. Egyet sem. Időről időre elviszem ugyanis a régieket, és azokat nem látja többé. De ez csak addig fáj neki, amíg nem kap tőlem egy másikat. Mert ahogy megvan az újdonsült játéka, ahogy belefúrja az arcát az illatos hajukba, megérinti a szép ruhájukat, már nem is hiányoznak neki az előzőek. Mindig elmeséli az új játékainak, milyenek voltak azok, akik már nem lehetnek vele. Persze tudja jól, hogy ez butaság, mert úgysem hallják, mégis szeret hozzájuk beszélni. Én pedig olyankor elképzelem, hogy vajon mit válaszolnának?

A döcögő fogat befordul a tornácos, hófehér falú úrilak elé és megáll. Látom a tűz fényét a hálószoba ablakában, és az eső moraján túl is hallom a csaholó kutyákat. Most majd napokig nem hagyom magára a gyermekem; együtt játszunk az új babával, ami itt hever mellettem az ülésen, gödröcskés arcával mosolyogva rám. Az ölembe veszem, amikor az ajtó nyílik, a kocsis a karját nyújtja, és lesegít a lépcsőn. Pénzt adok neki, ő pedig biccent, felül a bakra, és visszaindul a város irányába. Még egy perc, és a lányom kezében lesz az ajándékom, ami ugyanolyan törékeny, bűbájos és rózsaszín bőrű, akár az előzőek.

Bizony, az időjárás ma eléggé barátságtalan, ezért alaposan bebugyoláltam, hogy még egészen meleg legyen a kis test, amikor átadom.

Kapitány

Pista bácsi találkozása a vajákkal

Egy szép tavaszi reggelen Pista bácsi éppen a közeli COOP boltba tartott, hogy Fornettit vegyen reggelire, amikor váratlanul összetalálkozott Ríviai Geralttal. Geralt különösebb bevezető nélkül megszólította Pista bácsit:

– Munkát keresek, van errefelé valami számomra?

– Hát – gondolkozott el Pista bácsi –, én úgy hallottam, hogy a helyi gyárban mindig van munkásfelvétel.

– Nem ilyenre gondolok! – válaszolta a vaják. – Élnek-e errefelé szörnyek, akik a békés embereket zaklatják?

– Ebben sajnos nem segíthetek, békés város ez. Idős ember vagyok, de még nem hallottam arról, hogy bármilyen szörny is felbukkant volna a környéken.

– A picsába! – káromkodott Ríviai Geralt, és faképnél hagyta Pista bácsit.

– Milyen furcsa népek járnak néha erre... – gondolta Pista bácsi, és folytatta útját az ABC-be.

Tallódi Julianna

Hajni bugátlépcsőzik

Számomra az a jelenet volt Hajni esszenciája, amit tavalyelőtt adott elő, januárban. Együtt jártunk a fősulira, és épp a gazdasági jog vizsgára várakoztunk. Ő a jegyzeteit búj ta, én meg nem tudtam eldönteni, hogy tajtékozzak, vagy legyintsek az egészre, ugyanis akkor tudtam meg, hogy a rettegett Dési tanár úr mégis hozzácsapta a vizsga anyagához a húszas és a huszonegyes tételt. Ez csak nekem hatott újdonságként – már akkor sem voltam a jólinformáltság mintaképe. Tankör helyett partik, levlista helyett álmodozás a parkban – talán ott szúrtam el, hogy követtem a szabályt, miszerint a főiskolai élet annyit ér, amennyit magadnak kiveszel belőle.

Némi kérlelés után belepillanthattam Hajni jegyzetébe, hogy átnézhessem a hiányzó tételeket. Tiszta volt és világos, amennyire egy gazdasági jog jegyzet csak az lehet. Akkor megértettem, miért zengnek ódákat Hajni jegyzeteiről, amik annyi ötöst szereznek a lánynak, és amiket a barátnőin kívül senki sem látott. Az én filozófiafüzetemről is ódákat zengtek, de azért, mert képregényes formában mutattam be az európai gondolkodás történetét, és nem átallottam Hegelt egy parkban söröző, züllött punkká degradálni. Ja és mert én mindenkinek megengedtem, hogy lefénymásolja.

– Kriszti – mondta Hajni, talán csak azért, hogy ne figyelhessek egészen a tételekre – tegnap is többen a te jegyzetedből készültek. Nem zavar, hogy a te munkád után ők kapják az ötöst?

– Nem – közöltem. – Szeretek segíteni másoknak. Te talán nem?

– Hát, én nem így segítek az embereknek – húzta fel az orrát.

– Hát hogyan?

– Másképp – felelte Hajni, az altruizmus élő szobra. Aztán kínos csönd jött volna, ha nem szólalok meg:

– Nagyon király ez a jegyzet. Megértem, hogy félted.

– Micsoda? – nézett rám értetlenül. – Ez nem is az én jegyzetem.

És még akkor sem szakadt rá a B épület mennyezete. Persze Hajni azon ritka példányok egyike volt, aki a felsőoktatásig is eljutott csak magolással. Aminek nem tudta az elejét, annak a végét sem. Mindent betéve tudott, kivéve a dolgok értelmét. Lehetett volna annyi eszem, hogy tudjam, az ilyenekre soha nem szakad rá a mennyezet.

Aztán jött a nagybetűs. Neki MLM vállalkozások, nekem pedig a viccek klasszikus bölcsészmelója: a gyorsétterem. Nem szenteltem több gondolatot Hajninak, amíg cirka egy év múlva fel nem hívott.

Tipikusan az a fajta hívás volt, ami kipukkasztja az ember nyugodt kis buborékját. Mész haza, gyönyörködsz a napfényben, ami még ingyen van, és akkor hirtelen valaki téged követel, de olyan lélekszakadva, mintha világvége volna.

– Kriszti! Kriszti, te vagy az?

Egy kicsit gondolkodnom kellett, hogy kinek a hangja az. Az derengett, hogy nem kedvelem az illetőt, és hogy ez olyan… kétségbeesett üzletasszonyos hang.

– Igen, Krisztinek hívnak – feleltem óvatosan.

– Én vagyok az, Hajni.

– Ó – mondtam. – Szia. – És rögtön az esszencia-jelenet ugrott be.

– Figyelj, Kriszti, nagy bajban vagyok, és azt hiszem, csak te segíthetsz rajtam!

El nem tudtam képzelni, mi lehet az, amiben én lehetek az egyedüli segítség, főleg, hogy Hajni nem úgy beszélt, mint aki mindjárt lehengerel egy visszautasíthatatlan pénzügyi ajánlattal. Megálltam, és vártam a felvilágosítást. Mély levegőt vett, aztán kibökte.

– Azt mondták, egyszer te is megcsináltad a Bugát lépcsőt. Most rajtam volt a sor, hogy mélyet sóhajtsak.

– Igazat mondtak.

Nem dicsekedtem a Bugát lépcsővel, de a legjobb barátaim tudtak róla. Ha egy ilyen városi legenda igaznak bizonyul, azt a sztorit muszáj továbbadni.

– És hogy lett vége? Mitől múlik el?

Értettem már.

– Hajni… csak nem te is?

Megizzadt a képzeletem, ahogy magam elé idéztem Hajni tüchtig kis alakját, amint lefelé botorkál a kanyargós lépcsőn, egyik kezében a táskája, a másikban egy doboz sör. És el szeretne veszni a világban.

– De, igen. Tegnap este. Mitől múlik el, Kriszti? Neked elmúlt, nem?

– De – feleltem, és újfent megrohant az az érzés, ami a Bugát lépcső óta elfog időnként: hogy én mekkora mázlista vagyok. Ha nem találok rá a megoldásra, talán már halott lennék. Halott, őrült, hajléktalan, vagy ezek valamely kombinációja. Köszönöm, őrangyal, nem váltalak le!

Feltettem a legfontosabb kérdést Hajninak:

– Hol vagy?

– Valami Mázsa téren – nyöszörögte Hajni. – Az Astoria jött az Örs után, aztán meg ez. Egyáltalán létezik ilyen hely? Az van ide írva, hogy tizedik kerület, de csak öt percre van az Astoriától!

– Nyugi, nyugi! – próbálkoztam, de Hajni eltökélte, hogy megosztja velem a Bugát lépcsős őrület minden részletét.

– És hiába kérdeztem a buszvezetőt, csak morgott, hogy hülye vagyok én? Merthogy ez a rendes útvonal, és hogy mit képzelek…

Nekem nem kellett bemutatni ezt az érzést. Amikor a metróban a Nagyvárad tér után bemondják, hogy a Pillangó utca következik, és az utasok még a fejüket sem kapják fel, ott megáll a józan ész. Én akkor dobtam el a holdig az agyam, amikor a Körúton gyalogolva két sarok után egy kertvárosi főtéren kötöttem ki.

– Mázsa tér? Maradj csak ott, jó? Mindjárt odamegyek.

– Remélem, te idetalálsz! A többiekkel hiába beszéltem meg találkozót, nem találtak meg. De hátha te már…

– Hát én is remélem – válaszoltam. Csak most jutott eszembe, hogy jóságos szamaritánus helyett bosszús is lehetnék. Sétálj le az Attila útig, miközben elfogyasztasz egy sört, és akkor megbolondulnak az irányok. Mégis mit várt

Hajni, amikor megcsinálta a Bugátlépcsőzést, és közben tudta, hogy igenis működik? Eh. Már mindegy: úgysem viseltem volna el, hogy valaki miattam így tévelyegjen, és talán sose találjon haza. (Éltél már három napig hétszázötven forintból? Ha igen, akkor azóta biztos másképp nézel a hajléktalanokra.)

Cirka háromnegyed órába telt hazaugranom egy térképért, meg odakeverednem a Mázsa térre, ami tényleg létezett, de ronda volt, mint a bűn. Engem a rendes úton vitt a villamos, ahogy azóta általában, mióta összefutottam a fiúval, aki megtörte az átkot. Bár segített, meg minden, igyekeztem elfelejteni, mert ő is olyan őrülten valószínűtlen volt. Például ahogy a fény ráesett… Meg a neve is. Zsarenka? Ilyen néven csak manók futnak, meg orosz transzvesztiták.

– Szia – köszöntem rá Hajnira, aki egy patika előtt ácsorgott állig begombolt átmeneti kabátban. Zilált üzletasszony. Miután a nyakamba ugrott és körbetáncolt, zord arccal megkérdeztem tőle, hogy miért?

– Fogadásból.

A szemöldököm a homlokom közepéig szaladt.

– Fogadásból? De hát tudtad, hogy működik, nem?

Hajni kényszeredetten elvigyorodott, és abban a pillanatban teljesen úgy nézett ki, ahogy én a szellemi ősellenségemet elképzelem: divatmárkákban járós, közhelyekben beszélős üres nő, aki showműsort reggelizik, bulvárlapot vacsorázik, és soha nem jut el az élet felszíne alá.

Kedvem lett volna jól kiosztani. Főleg, miután hallottam, hogy folytatja:

– Annyit hallottam az egészről, hogy te megcsináltad, vettél egy sört, és azalatt megittad, amíg lementél a lépcsőn, szóval ahogy kell, és aztán három napig nem találtál haza. Azt gondoltam, csak behülyítettél mindenkit, hogy rólad beszéljenek.

Hogy rólam beszéljenek? Hát az emberismeretet is csak magoltad, kedves Hajni? A vak is látja, hogy az a típus vagyok, aki úgy hajítja el a mikrofont, mint a tüzes vasat.

Vágtam egy csúnya fintort.

– Legalább őszinte vagy – közöltem. – Egyébként mindenki magából indul ki.

– Ha-ha – mondta. – Nagyon vicces. De nem veszekedni akarok veled. Főleg nem így, egy év után.

Ennek felettébb örültem. Elindultam arrafelé, ahol a térkép szerint az 51-es busz megállójának kellett lennie, és még elmorogtam az orrom alatt:

– Fogadásból… fsszh!

– Hová megyünk? – kérdezte Hajni. Csak nehezen tartott lépést velem: ő láthatóan fáradt volt, engem meg hajtott a düh.

– A csepeli gyártelepre.

– Ott lehet kijönni ebből a…?

– Olyasmi. Lakik ott egy srác, ő tud segíteni. Teljesen véletlenül találtam meg. Remélem, még ott van. Lehet, hogy elköltözött.

Ezt inkább csak Hajni ijesztgetésére mondtam. Az, ahogy Zsarenka elbúcsúzott tőlem (Meg ne lássalak itt még egyszer!), nem azt sejtette, hogy gyakran váltogatja a lakóhelyét.

– Komolyan? És hogy tud segíteni ezen?

Legszívesebben érzékletesen előadtam volna, hogy az a srác leharapja két lábujjad, mert ez a csoda ára, de inkább visszafogtam magam. Kezdtem aggódni. Ha meg is találom Zsarenkát, nagyon pipa lesz rám, amiért visszajöttem, ráadásul másodmagammal. Még azt is kinéztem belőle, hogy tényleg a lábujjamat kéri majd vámként.

– Nem tudom, hogyan csinálja – válaszoltam. – Csak menni kell vele egy kört a gyártelepen, követni kell egy darabig, és ennyi.

– A gyártelepen lakik? Valami gondnokféle? – kérdezte Hajni. Magamban jót mosolyogtam rajta, hogy még ha a Mázsa tér jön is az Örs után, Hajni akkor sem vált át elborult fantasy film-logikára, hanem ragaszkodik a realitásokhoz.

– Egy romos raktárban lakik. És azt hiszem, nem is igazi ember. Van benne valami fura. Majd meglátod.

– Nem hiszek a nem igazi emberekben – jelentette ki Hajni. – Még most se.

– Én sem. De Zsarenka akkor is…

Hű. El sem hittem, hogy csak így kicsúszik a neve. Még a legrészegebb éjszakákon, amikor már a kvantumelméletet meg Zámbó Jimmy Nézz le rám-ját veszem elő, még akkor sem beszéltem róla soha senkinek. Félig azt vártam, hogy rám szakad az ég, de nem történt semmi. Ezt jó jelnek vettem.

Újabb fél óra múlva megérkeztünk a Csepel Művek bejáratához. Még mindig füstölögtem, bár időközben kiderült, hogy Hajni is tud udvariasan viselkedni, mi több, gondolkodni is. Talán még barátok is lehettünk volna, ha én is be vagyok oltva sikerorientáltsággal, vagy ha nem irigylem annyira.

Csepel sem volt egy szépség, de azért jobban tetszett, mint a tizedik kerület. Amikor először keveredtem ide, azt hittem, a tér mellett az idő is megőrült, mert ez nem lehet más, csak a nyolcvanas évek. Még mindig fekete-fehér tévénk van, és a szomszéd bácsi, akinek még az sincs, péntekenként átjár apámhoz megnézni a meccset… De a gyártelep belsejében már másképp gondoltam. A neonok töröttek, a vakolat hullik, sehol a híres virágzó nagyipar.

A környék most is ugyanolyan volt, mint tavaly, csak egy vadi új kerítést húztak fel az egyik düledező raktár köré. Kéken virított, és el sem tudtam képzelni, ugyan mi értékeset őriznek vele.

Elindultunk befelé az ipartelep mélyére, dugig tömött szeméttárolók meg rozsdás színű gazok között. Töredezett aszfalton és rég halott iparvágányokon tapostunk.

– Jó kis hely – fintorgott Hajni. Ebben nem értettünk egyet: szerintem igenis van valami megejtő és vadromantikus a régi gyártelepekben. És akárki akármit mond, számomra egyenesen méltóságteljes, ahogy enyésznek.

Úgy lépdeltem a hol katedrálist, hol bérkaszárnyát formázó épületek között, mint a skanzenban. Igyekeztem felidézni, melyikben lakott Zsarenka, de amiket eddig láttam, azoktól nem lett aha-élményem. Mintha valami nagyon lerobbant ház lett volna, sok ablakkal… és igen. Megláttam egy ilyesmi raktárt, és már tudtam, hogy csak az lehet. Füsttől kormos téglaépület, alacsony ablakokkal, amiknek a felét bedeszkázták, a többi meg kitört. Rézsút besütött rajtuk a bágyadt délutáni nap. Az ajtón lakat volt.

– Ez az – közöltem. Megálltam, és gáláns mozdulattal mutattam Hajninak, hogy menjen nyugodtan közelebb. Odament, benézett az egyik ablakon, aztán a fejét rázva fordult felém:

Itt nincs senki! És olyan kosz van bent… Itt biztos nem lakik semmiféle srác.

– Kopogj be! – Még mindig nem mertem közelebb lépni. Szerettem volna elkerülni Zsarenka bosszúját.

A kopogás úgy hangzott a vasajtón, hogy klang-klang. Vártunk.

Annak idején én nem kopogtam, csak mozgást láttam a raktárban, és azért néztem oda. Amikor meg odébb akartam állni, Zsarenka utánam kiáltott, hogy várjak már, mert milyen volna, ha csak úgy elmennék a megmentőm mellett.

– Ez hülyeség – mondta Hajni egy perc múlva. – Nincs itt senki. Ez a szupersrác elköltözött. Most mi a fene legyen?

– Csudába – sóhajtottam, és én is odamentem az ajtóhoz. Leverően hétköznapinak látszott.

Benéztem az ablakon is. Dobozok, málladozó pozdorjalemezek álltak odabent, a vastag porrétegtől egészen bársonyosnak látszottak. Az egyik oszlopon egy ősrégi légypapír függött. Már épp el akartam fordítani a fejem, amikor valami mozgást vettem észre. Összeszorult a torkom. Zsarenka egy sötét sarokban ült, és úgy vicsorgott, mint egy rajzfilmes főgonosz. Az egyik kezét feltartott középső ujjal felém nyújtotta, a gyűrűje megvillant egy napsugárkévében.

– Itt van – suttogtam Hajninak, aki már ott is termett mellettem az ablaknál.

– Helló! – kiáltott be a raktárba, és megkönnyebbülve biggyesztette utána: – Végre!

Zsarenkának szinte szikrázott a szeme a dühtől. Feltápászkodott a sarokból, és elindult felénk. Ahogy áthaladt a fényfoltokon, azok épp olyan szürreálisra festették, mint tavaly: úgy hatott, mintha a srácot egy más napszakban játszódó filmből vágták volna ki. Akárhogy tartottam is tőle, kedvem lett volna megbökni, hogy igazi-e. Ugyanúgy nézett ki, mint egy éve, kusza haj, keskeny szemrés és vékony, kamaszos sziluett.

Kinyögtem egy bátortalan köszönést.

– Szia, Zsarenka.

Naná, hogy felismert. Biztos nem kellett sok ügyfelet megjegyeznie.

Összefonta a karját, és úgy méregetett minket a törött ablak mögül. Amikor először megszólalt, nekem címezte az üzenetét:

– Mit mondtam neked?! MI? MI? NA, MIT MONDTAM?

Hajni ijedten hátrált, én meg egyre kisebbre zsugorodtam. Úgy tűnt, Zsarenka meg van elégedve a hatással, mert hamar lehiggadt.

– Vis major volt – szabadkoztam – tőlem független dolog… És ha nem segítek…

– Persze – legyintett ingerülten. – Persze, hogyne. Akkor se, ha én segítek. – Magában szitkozódva odalépett az ajtóhoz, és egy kitört ablakon átnyúlva kinyitotta a lakatot. Félreállt, hogy bemehessünk szerény és poros hajlékába.

– Köszi – mondtam.

– Mégis mit? – morogta. – Azt, hogy megfőzlek titeket a kazán fölött?

– Tessék? – sikkantotta Hajni. Én meg nyeltem egy nagyot.

– Itt nincs kazán – válaszoltam nagy merészen.

Zsarenka elvigyorodott, és az ablakon át egy másik épület felé intett.

– De ott van.

– Igen? – Csak üres fenyegetőzésnek tűnt, mégis elkezdett gyöngyözni a homlokom.

– Aha – felelte. – De nem működik.

Aztán lemondóan sóhajtott, mint aki sajnálja, hogy így van.

Hajni felé intett.

– Na, gyere velem.

– Hová? – kérdezte Hajni automatikusan.

– Majd meglátod – duruzsolta Zsarenka mézesmázosan. – Vagy esetleg nem. Nem is tudom, melyik a jobbik eset.

És megint gonoszan vigyorgott. De Hajni már nem dőlt be.

A hátsó ajtón át kimentek valahová, én meg ott maradtam a raktár közepén, azon morfondírozva, hogy vajon miért van, hogy csak annyi lábnyomot látok a porban, amennyit Zsarenka a szemünk láttára hagyott maga után. Ha tényleg itt lakik, legalább annak a felületnek tisztának kell lennie, ahol alszik. Ha meg kísértet, vagy ilyesmi, miért hagyott most nyomokat? Tudtam, úgysem jöhetek rá. Holnapra meg megint félig álomnak fog tűnni az egész dolog. Lepattan róla a logikám.

Néhány perc múlva visszajöttek. Hajni megkönnyebbülve, Zsarenka pedig sértődötten. Most nekem intett.

– Te jössz.

– Én? Miért?

Felvonta a szemöldökét.

– Inkább maradnál?

Nem maradtam. Kimentünk a hátsó ajtón, át a szemetes udvaron, egy másik épületbe, aminek az ajtaja nyitva állt. Itt nem voltak lomok; üresen tátongott az egész.

– Most büntetésből visszavezetsz a Bugát lépcsős útra? – kérdeztem.

– Ha-ha. Inkább ne adj ötleteket.

Nem akartam csöndben gyalogolni utána. Ritkán beszélgethet furcsa kísértet-fiúval az ember.

– Miért működik úgy a Bugát lépcső? – Már tavaly is bántam, hogy ezt nem kérdeztem meg.

Zsarenka vállat vont.

– Elhinnéd, ha elmondanám? Nem.

– De.

– A Bugát lépcsős dolog csak egy szelep. Egy a sok közül. Ha az ilyen lehetőségek nem lennének, a megszokott rend sem működhetne. Legalábbis nekem úgy tűnik.

– És elmúlik magától a hatása?

– El tud, vannak helyek, ahol vissza lehet térni. Nem mintha ismerném őket. De most már hallgass el, nem tudok koncentrálni!

Megtorpant egy lépcsőház előtt.

– Nehéz eset vagy – közölte.

– Ezt már mondták páran.

– Megvan – szólalt meg némi töprengés után. – Lefelé megyünk. Arra.

Követtem az alagsorba. Tettünk egy félkört a homályos, dohos szagú folyosókon, és felmentünk egy másik lépcsőn.

– Miért kell nekem is menni veled egy kört? – próbálkoztam.

– Tudod, mit? Elmondom. Hátha akkor hálás leszel nekem, és soha a büdös életben nem jössz vissza. Oké?

– Ööö…

– Azért, mert én nem vagyok gyilkos.

Ez ám a válasz. Egy folyosónyi szakaszon át győzködtem, mire kifejtette.

– Ezt sem fogod elhinni, de nem érdekel – mormogta maga elé. – Szóval mindenkinek van egy saját útja, tudod? Az a rendszer, ahogy egyedül odatalálsz a helyekre, az igazából nagyon is szubjektív. Mindenkinek más. És ha ti most a saját utatokon maradnátok, az nem lenne jó. Nem tudom, mi történne, de valami nagyon rossz. Baleset, halál, ki tudja mi. Ezért kerestem nektek másik utat.

– Aha – mondtam bizonytalanul.

Zsarenka folytatta, de attól sem lettem sokkal okosabb.

– Te segítettél ennek a másik lánynak. Amit nem tehettél volna, ha először én nem segítek neked. Én indítottam el a dolgot, és felelős vagyok.

Próbáltam a lényegre összpontosítani.

– Hát, ezek szerint duplán megmented az életünket. Bár meghálálhatnám valahogy!

– Nem kell a hála! – húzta fel az orrát. – Nem kell a köszönet! Boldog leszek, ha egyszerűen nem háborgatsz többé.

– Így utálsz segíteni az embereknek? – szaladt ki a számon.

Zsarenka villámló tekintettel nézett rám.

– Ne feszítsd túl, mert baj lesz! De komolyan!

– Jó.

Visszaértünk az udvarhoz.

– El fogsz tévedni – jelentette ki Zsarenka jól hallható kárörömmel. – Nem egyszer és nem kétszer. De ez van. Ez a legjobb út a sajátod után, amit találtam neked. Legyél érte rohadtul hálás.

– Oké. Rohadtul az leszek.

A drámai végszó sem maradhatott el. Zsarenka úgy köszönt el, mint tavaly: ordítva.

– Ha még egyszer ide mertek jönni, akkor nem leszek ilyen jó fej! Egyszer idejönni szerencse, kétszer hiba, háromszor tudjátok mi? Öngyilkosság! Értitek?

Szorgalmasan bólogattunk, de mivel túl bátornak látszottunk, Zsarenkának nem tetszett a műsor. Ordibált és fröcsögött még egy darabig, engem jól mellbe is bökött az ujjával, ahogy apa szokta a gyerekét, ha felesel. De a reakcióm csak az volt rá, hogy elvigyorodtam:

– Te nem vagy kísértet!

Erre aztán végképp elfutotta a pulykaméreg. Felmarkolt egy porban heverő függönyrudat, és azzal űzött ki minket a raktárból. Végül, mint egy hisztis sztár, döngve becsapta a vasajtót.

– Hű, ez durva volt – mondta Hajni. – Az eszem megáll.

– Egyetértek – bólogattam. Azon töprengtem, vajon milyen balesetet úszhattam meg, és hogy fogok hazajutni.

Kigyalogoltunk a gyártelepről a Szent Imre térre, ami teljesen rendben volt. Ott voltak a buszmegállók is, ahol lenniük kellett. Kisütöttük, hogy Hajninak 48-assal kell hazamennie, én pedig az 51-est vártam.

Amikor megláttuk közeledni, Hajni megkérdezte:

– És ha nem javult meg?

– Akkor ez van. Én ennyit tehettem. Pontosabban Zsarenka.

– Miféle hülye név ez amúgy?

Megráztam a fejem.

– Nem is akarom tudni.

Felszálltam a buszomra, és reméltem, akkor látom legközelebb Hajnit, amikor Zsarenkát.

Az 51-es megállt a Török Flóris utcánál, ahol át kellett szállnom arra a buszra, ami hazavisz. Egy kő a sok közül legördült a mellkasomról.

De csak átmenetileg. Merthogy a Török Flóris utcai bazársor nem úgy nézett ki, mint ahogy emlékeztem rá. Át kellett vágnom valami téren, ami legutóbb még nem volt ott. Heves ingerem támadt rá, hogy levessem magam a földre és hisztériázzak, vagy hogy lefejeljek egy fát, de inkább elindultam. Nem a poros ösvényt választottam, mint a többiek, hanem végigmentem az út szélén, és megnéztem egy ház falán, miféle utca is ez. Akkor mit találok az útpadka mellett a gazban? Egy szép új ötezrest. A ropogós öröm a nagy ürömfőzelékben!

A busz végül beiktatott két nem létező megállót az útvonalába, de rendesen hazavitt. Legalábbis majdnem. A házunktól egy sarokra ugyanis nem a megszokott Kazinczy utca keresztezte a mi utcánkat, hanem valami fényes és irodaházas Teleki utca.

Egyelőre nem mertem tovább menni, hogy megnézzem, mi a helyzet a lakásunkkal. Megálltam, és végigtekintve a Teleki utcán, elborzadva mantráztam:

– Nem hiszem el…

– Én sem! Kiáltotta valaki vidáman, és hirtelen rég nem látott ismerősöm, Móni penderült elém.

Piros blúz volt rajta, és elegáns szoknya, a mosolya olyan volt, mint négy éve, és ragyogott a vidámságtól.

– Nahát, Kriszti! Milyen kicsi a világ! Végre találkoztam valakivel a régiek közül! Pedig már itt vagyok egy hónapja!

– Hazajöttél Ausztriából? – nyögtem ki nagy nehezen.

– Aha. Budapesten is lesz egy irodája a cégnek. Fel akartam hívni mindenkit, hogy hazajöttem, csak ellopták a telefonom, és nem tudom senkinek sem a számát.

– Akkor majd megadom, akiét még tudom – feleltem gépiesen. Még mindig nem hittem el, hogy Móni, meg úgy igazából minden – igazi. Így jár az a nap, amibe túl sok eseményt zsúfolnak.

– Jól van. Amúgy itt az iroda, épp onnan jövök. Ott állok abban a parkolóházban. Ráérsz? Beülhetnénk valahová, és megbeszéljük, kivel mi újság. Neked összejött a számviteles meló?

– Á, nem. El sem merem mondani, hol dolgozom.

– Na. Hol?

– Egy gyorskajáldában.

– Viccelsz? A te agyaddal?

– Oda vettek fel… – kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

– Ó, ez nem igaz! – sajnálkozott Móni, mintha ez lenne a legnagyobb igazságtalanság, amit aznap hallott. – De sebaj, ha akarod, tudok neked helyet. Kell még pár új ember.

– Ne már, tényleg?

– Aha. Több pozícióba is. Ha a számvitel esetleg mélyvíz, mehetsz akár back office-ba is. Vagy akármi. Eddig nagyon jó a csapat, csupa fiatal, és tényleg jó arcok. Némelyik kicsit őrült, de imádom őket.

Hitetlenkedve csóváltam a fejem.

– Mi az?

– Semmi, csak annyira fura, hogy évekig küszködök az álláskereséssel, és a végén az állás talál meg engem.

– Haha. Na, akkor üljünk be valahová, és majd elmesélem, mi hogy van. Holnap meg bemehetsz Ibolyához, ő a HR-esünk, és vele majd elbeszélgetsz a szabad pozíciókról.

– Tényleg?

– Tényleg, hát! Még tök közel is lenne neked, csak három buszmegálló.

Most már nem bírtam leplezni a vigyoromat. Elnéztem a házunk felé, és magamban azt mondtam: vagy egy sarok. Persze, csak ha a rendes helyen jutok ki a kávézóból.

Banderas

Tánc

Tán még megsimítlak reszkető kezemmel,
tán még átölellek.
Tán még áldozunk egy percet az Időnek.

Te még táncba hívnál, de én már megtörtem.
Meggyötörtek. félek.
Ma hív a nagy Halál, és elfelejtlek téged.

Tán még reád tekintek olajos szememmel,
de már nem láthatlak.
Engem most új, vadabb keringőkre várnak.

Később elfeledsz majd, eltűnik emlékem,
s mint elhervadt virág,
testem beissza majd az égett föld szagát.

edwardhooper

Gyorsulás

Felkészültem, hontalan leszek,
Valahol a Titán körül forog majd a testem.
Gondolataim elszakadnak a Gyökértől,
Messze futnak, s talán Nálad
Megállnak, hogy erőt merítve
Újra elinduljak.

Távol mindentől, távol majd Tőled,
Hontalan vándorként gyorsul majd a lelkem,
Képzeletem az Ismeretlentől tüzelve
Visszafut Hozzád, Otthonunkba, hogy
Belőled erőt merítve
Tovább ugorjak.

Tordai Gábor

Mi vagyok?

Mindhiába.
Feléd nézek,
de nem látsz.
Mi vagyok én?
Tünékeny sóhaj,
rossz álom,
tévedés,
titkos vágy
a nyár lepedőjén?
Feléd nézek,
de nem látsz.
Mondd hát -
mi vagyok?

csabi6669

A holtak útján…

Mikor az ember egymaga marad,
És értelmüket veszítik a szavak,
Nincs, ki meghallhassa a hangodat,
És elfecsegje a titkaidat…

Elviseled a csendben a magányt,
S elfeleded a sok furcsa talányt.
Holtak lelke az, mi kísér utadon,
Örök megnyugvás lesz a jutalom.

És rideg az utolsó éjszaka,
Kihuny sok mennyei csillaga,
Megfakulnak a szép emlékek,
És eltörpülnek a szemléletek.

Ahogy Isten lehel: a szél elszáll,
S rád már csak egy fedett sírhant vár,
A tanújel az ékes bizonyság:
Hogy Isten szerető karjába zár.

Csillangó

A hajnal halála

Légies köd záporozó
ezüstje ezernyi csillagot
szór az űrbe.
Mély színek sóhajtanak szikrákat
a végtelen Térbe, akár az űr
leképeződése-Éj-úrnő, ki
derengő ragyogást sző.
Egek fénylő hullámán
sötétből villan sok apró
márvány, hol csillagok násza
sziporkázza éjfélre a rejtelmes,
ősi melankóliát. Eloson csöndek
gyászos lépte s forrongó szívek
jégrózsává hűlnek az örök Éj
rejtelmes, távoli zokogását
hallgatva.

Majd a Hajnal hófehér testét
meglelik az égen kiterítve -
halva...

jocker

Téli hideg… jégbe, hóba…

Télrészletező - Renga láncvers!

Éjszaka hosszú…
Hajnali hideg, kemény.
Befagyott vizek.
Csendes hóesés,
Fagyos fuvallatban jő!
Fagyos levegő…
Friss-havas reggel,
Havazás nincs. Hó síkság.
Hóban kutyanyom.
A napsugárzás
Ványadt szegény, nincs meleg.
Hajnal már jeges.
A behavazott
Virágágyás nem látszik.
Nem kerti idő
Zúzmarás bokor
Alatt vaddisznó turkál.
Föld kemény, fagyott.
Hajnal hasad már
Citromsárga fényével.
Tócsák befagytak.
Ködpára légben,
Téli hajnal lehelte.
Tó tükre havas.
Az árválkodó varjú
Egyedül gubbaszt.
Szántás megfagyott.
Tócsán jégkéreg,
Nem szakad be hidegbe.
Lehet csúszkálni
Hótakaró nő,
Domboldalon szán csúszhat.
Téli örömök.
Galambok fáznak.
Táj jeges, olyan szép.
Semmi eledel.
Osonó hajnal
Sárgásra festi tájat.
Út jege… sárga.
Erdőn hófehér,
Ékes, csillogó párta.
Nászt ülnek fenyők.
Hideg madárhang.
Cinege panaszkodik,
Cipőt keresgél.
Vad széllökések,
Jégcsaprezegtetőek.
Vihar dallamok.
Úton hótorlasz,
Vad szél dühét ontotta.
Járhatatlan út.
Régen tél van már.
Medve aluszik, horkol,
Hóban nem ébred.
A rozsdás ereszt
Jégcsapok tartják össze.
Tető is lyukas.
Háztetőn kémény
Pöfög, nem fázik nyaka…
Hó-sál takarja.
Mókus dolgozott,
Tavasztól őszig fürgén.
Most épp megpihen.
Jéghárfa húrja,
Szélvihar nagy játéka…
Olvadás legyint.
Fehér takaró
Hull, szemfedőnek terít.
Nagy-nagy hópelyhek.
Nagyon hideg van.
Szamár bundásodik már,
Kabátja szürke.
Jeges hegyoldal,
Megmászni lehetetlen.
Halál lankája.
Békés, csend-völgyben
Mindent borít nyugalom.
Szűz hótakaró.
Deres ló nyerít.
Elveszik a szűz hóban,
Minden oly fagyos.
Kopasz ágakon,
Hideg szél süvít, zenél.
Jégbordás utak.
Ezüstös Holdfény
Hótakarón táncot rop.
Derűs, fagyos éj.
Őz vacog csendben,
Szénás etető előtt.
Várja hómező.
Zúzmarasapka
Van az örökzöldeken.
Apró jégcsapok.
Bíbor horizont
Lassan besötétedik.
Halvány a hó fény.
Cincogó kamra,
Egérke beköltözött.
Nem maradt már sajt.
Jégpáncél borul
Lelkekre és mindenre…
Jéghideg minden.
Csendes hóhullás,
E szépség olyan csodás.
Meghitt állapot.
Kandalló mellett
Cirmos macska szunyókál,
Jól megy a dolga.

Vecsés, 2018. december 28. – Szabadka, 2019. január 7. – Mórahalom, 2019. január 14. - Kustra Ferenc – Renga-láncversben a jégről én írtam, a havazásról; Jurisin Szőke Margit és az állatok téli életéről; Farkas Tekla.

Tordai Gábor

Napok romjain

Napok romjain
ücsörögve
napraforgó héjat
dobálok.
Mélán múló
idő
rozsdás fogaskerekeit
bámulom.
Jöhetne köd,
mindent eltakaró.
Jöhetne eső.
Mindent elmosó.
De csak kiszáradt
igazságok
tar gallyai,
kopasz bokrai
nyújtóznak felém.
Hát tüzet rakok,
égig - vak Istenig
érőt.
Nézem a tüzet
és közben
már
semmire-semmire
nem gondolok.